

Arresthusene
I alt

- 3	3 16½	1.000.000 13.009.048
		31.251.348
		34.101.348

Gennemførelse af sparekrav 2006

område: Alle
Sparekrav kr.: 35 mill

Gennemførelse af sparekrav 2006			
Gennemførelse af besparelser der <u>reducerer</u> sikkerheden:			
	Poster	Årsværk	Kroner
	- 6	7,9	2.282.000
	- 1	1	300.000
	- 6	9,1	2.743.000
	- 3	3,2	1.100.000
	- 1	1,84	638.000
	- 1	1	338.000
	- 1	16,4	6.800.000
	- 6	2,75	921.250
		3	1.050.000
	- 2	8,77	2.070.050
	- 3		
	- 29	54,96	18.242.300

...ngler Ringe, Sdr.
...og Jyderup de har ikke
...dmønntningen fra
...en/den endelige aftale
...ds.

Gennemførelse af sparekrav 2006			
Gennemførelse af besparelser der <u>ikke reducerer</u> sikkerheden:			
	Poster	Årsværk	Kroner
		3,7	800.000
	- 3		1.950.000
	- 5		690.000
		3,1	1.450.000
		5	2.300.000
			1.014.298
		½	160.000
		3	900.00
		2½	818.750
		3	1.100.000
		2½	800.000

Bilag .

...lserne med ledelsen (s
...presseudmeldinger (s

Underskrift

3 Leder

4 Farligt at være
fængselsfunktionær

5 S-retsordfører:
Klokkeklart løftebrud

◀ 6 Pulje skal garantere
sikkerhed

8 Justitsminister styrker indsatsen
over for stærke fanger

◀ 10 Bliver urinprøverne til vand

14 Kriminalforsorgen
bør blive rask

16 Debat

21 Generalforsamlinger

23 Navnenyt

26 Økonomisk støtte til studieture

27 Dansk Arrestforvarerforenings
Seniorklub

27 Til pensionister

◀ 28 Bombe i Arresthuset i Viborg

Forsidebillede:

I følge Dansk Fængselsforbunds seneste opgørelse har besparelserne medført, at der dagligt er fjernet ca. 30 kolleger fra opsynsstyrken.

Udgivet af Dansk Fængselsforbund
Vestre Kirkegårds Allé 3,
2450 København SV
Tlf. 3325 9801 - Fax 3325 9601
www.danskfaengselsforbund.dk

Redaktion: Forbundsformand
Kim Østerbye (ansvh.)

Redaktør: John Rasmussen
Talosvej 7, 2770 Kastrup
Tlf. 3250 2037 - Mobil 4074 1487
E-mail:
fagblad@danskfaengselsforbund.dk

Layout, produktion og tryk:
Imprint Grafiske Løsninger
Thurøvej 8 · 4700 Næstved
Tlf. 5572 6692 - Fax 5572 7320
imprint@imprint.dk
www.imprint.dk

ISSN: 0902-8897

Indlæg til Fængselsfunktionæren:

Artikler modtages på diskette, gerne med udskrift eller pr. e-mail. Husk at angive navn, stilling og tjenestested i tilfælde af spørgsmål fra redaktionen. Indlæg til »Debat« må max. være på 750 ord eller 4500 tegn incl. mellemrum. Foto modtages gerne. Hvis de ønskes retur, bedes det anført.

Indlæg senest den 14. i måneden før optagelse.

Artikler og læserindlæg er ikke nødvendigvis et udtryk for redaktionens holdning eller forbundets mening.

Så skal løftet indfries

LEDER

Af Kim Østerbye,
formand for
Dansk Fængselsforbund

Umiddelbart ser det kønt ud. De er væk. Simpelthen. Forduftet, forsvundet, væk. Justitsminister Lene Espersen er, i løbet af efteråret, sluppet af med sit største politiske problem: Den, politisk set rædselsfulde, kø af dømte, der har ventet på at afsone deres dom. Netop den kø har været en kilde til voldsom politisk irritation. Den var jo det mest synlige bevis på, at den politiske ledelse af Kriminalforsorgen haltedede.

Men nu er den varme politiske kartoffel kølnet. Køen er skrumpet ind – og venterne er kommet ud på den anden side af en afsonet dom. Det kræver ikke nogen voldsom fantasi at forestille sig begejstringen i ministerkontoret, efterhånden som indberetningerne om en afmonteret politisk bombe måned efter måned blev bragt til skrivebordet.

Det politiske problem er forduftet. Men nogen har måttet betale prisen: Den helt centrale metode til at få ryddet op har været – igen, igen, igen – at proppe endnu flere indsatte ind i fængsler og arresthuse landet over.

Året 2005 tegner til at blive nyt rekordår i forhold til disciplinen Uansvarlig Overudnyttelse af Kriminalforsorgens

Ansatte og Bygninger. Med en udnyttelse på foreløbig 97,1 pct. (ved udgangen af november) har vi – igen, igen, igen – kunnet konstatere, at der åbenbart ikke er nogen nedre (eller, for den sags skyld, øvre) grænse, når politiske problemer skal løses.

I 2006 skal det være slut. Det har justitsministeren lovet.

Det er lidt svært at tro på, at løfterne rent faktisk bliver indfriet i år. Det kan naturligvis hjælpe, at færre venter på at afsone. Uden nogen, der står på skuldrene af hinanden, kan presset muligvis lette lidt. Men desværre peger tre forhold i den modsatte retning.

For det første er vi allerede godt inde i det nye år, og presset på institutionerne består. Der synes ikke at være nogen, der har bemærket nogen synderlig bevægelse i retning af færre fanger.

For det andet, så tyder intet på, at antallet af varetægtsarrestanter falder. Siden 2002 har det ligget langt højere end før – og det vil tilsyneladende ikke finde tilbage til sit gamle leje. Det høje antal i varetægt vil givet presse belægget i år igen.

Tredje grund til, at det kan blive svært at indfri løfterne om 92 pct. belæg er, at den samlede strafmasse steg igen i 2005. Hvor der normalt bliver dømt 4-5.000 års straf om året, så ser 2005 ud til at toppe statistikken med ca. 5.500 års idømt straf. Men justitsministeren har altså lovet det. Med forligspartneren,

Dansk Folkeparti, i ryggen, har hun højt, klart og utvetydigt lovet, at 2006 bliver året, hvor vi kommer ned på den ansvarlige udnyttelsesgrad på 92 pct. som et gennemsnit over året.

Det vil vi holde hende op på. Det er nemlig et fremragende mål.

92 pct. er et absolut maksimum, hvis vi skal kunne klare arbejdet på helt almindelig dagligdags vis. Med 90-92 pct. har vi plads til at istandsætte celler, vi kan reetablere kontorer og besøgssrum, og vi kan igen holde kældre og garderobeskabe fri for køjesenge og indsatte. ■

Farligt at være fængselsfunktionær

Fire ud af ugens syv dage bliver et nyt overgreb mod en fængselsfunktionær anmeldt til politiet.

Der er udsigt til, at antallet af politianmeldte overfald imod fængselsfunktionærer i 2005 kommer til at ligge på niveau med 2004 – hvor hidtidige rekorder for politianmeldelser blev slået.

En ny opgørelse fra Dansk Fængselsforbund viser, at der i første halvdel af 2005 blev anmeldt 108 episoder til politiet. Det svarer til, at der hver uge bliver anmeldt fire sager, hvor en fængselsfunktionær er blevet truet eller udsat for vold.

Det høje antal politianmeldelser om vold og trusler imod fængselsfunktionærer betyder ifølge Direktoratet for Kriminalforsorgen ikke, at der er sket flere overfald end tidligere år. Tværtimod, siger Liselotte Bering Liisberg, kontorchef i Direktoratet: "Når man sammenligner antallet af episoder i de første to kvartaler af 2004 og 2005, er der faktisk sket et fald."

Forklaringen på, at antallet af politianmeldelser ligger på niveau med rekordåret 2004, er ifølge Liselotte Bering Liisberg, at fængselsfunktionærene i højere grad end tidligere anmelder voldelige episoder.

Hun fortæller, at en sådan ændring er i tråd med et forslag, som en tidligere arbejdsgruppe i Direktoratet er kommet med. Arbejdsgruppen havde til opgave at komme med forslag til, hvordan man kan nedbringe og forebygge vold og trusler i Kriminalforsorgens institutioner. Arbejdsgruppen har blandt andet foreslået, at fængselsfunktionærer anmelder alle episoder, hvor der er en sandsynlighed for, at der er tale om en straffe-

lovsovertrædelse: "Det er derfor, vi ser en stigning – ikke fordi fængslerne generelt er blevet mere voldelige," siger Liselotte Bering Liisberg.

Tidligere var det op til de enkelte fængsler at vurdere, om en trussel eller et overfald var alvorligt nok til, at det skulle anmeldes til politiet.

Dansk Fængselsforbund er tilfreds med, at der er sket en ændring af den fremgangsmåde.

"Forslaget fra arbejdsgruppen betyder, at det nu er politiet, der skal undersøge, om der er tale om en straffelovsovertrædelse og i så fald, om der skal rejses tiltale mod den pågældende indsatte. Og det er godt. Det har en forebyggende effekt, at de indsatte kan se, at de risikerer at få endnu en dom, som kan forlænge deres ophold i fængslet," siger formand for Dansk Fængselsforbund, Kim Østerbye.

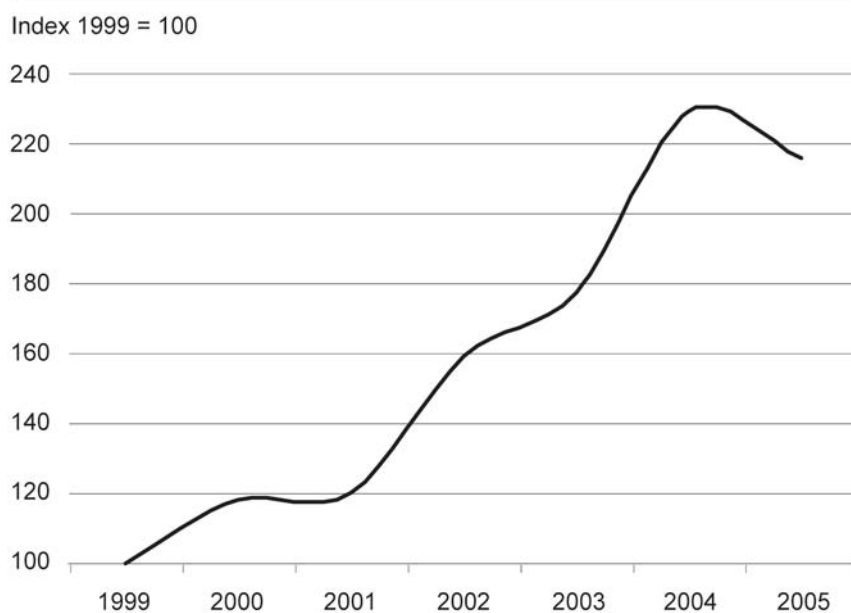
Men Dansk Fængselsforbund peger samtidig på, at antallet, lige meget, hvordan man vender og drejer det, er for stort.

"Uanset hvordan man kigger på tallene, så sker der alt for mange overgreb imod fængselsfunktionærer. Det kan ikke være rigtigt, at vi ikke kan gå på arbejde, uden at være bange for at blive truet eller overfaldet," siger formand for Dansk Fængselsforbund, Kim Østerbye. ■

Af Theresa Kjærside

Hele fakthanotatet kan læses på www.danskfaengselsforbund.dk

Figur 6. Politianmeldelser

Figuren viser, at niveauet for antallet af politianmeldelser for trusler og vold mod fængselsfunktionærer i de første to kvartaler af 2005 er faretruende tæt på niveauet i 2004 – det højeste de seneste ti år.

S-retsordførere: Klokkeklart løftebrud

Når man lover noget, skal man holde det. Så når justitsministeren tidligere har understreget, at besparelserne på 70 mio. kr. i Kriminalforsorgen ikke må ramme enkelte personalegrupper urimeligt hårdt, så skal hun holde det. Og det gør hun ikke.

Sådan lyder budskabet fra Socialdemokraternes retspolitiske ordfører Morten Bødskov til Fængselsfunktionæren.

"Ministeren har lavet et klokkeklart løftebrud. Besparelserne bliver jo ensidigt fundet blandt frontlinjepersonalet - det synes jeg, man skal være meget opmærksom på blandt fængselsfunktionærene," siger Morten Bødskov.

Han mener, at løftebruddet har alvorlige konsekvenser for de indsatte og de ansatte i fængslerne. Særligt, fordi der de seneste måneder har været tale om et voldsomt overbelæg: "Som om det ikke var nok, at ministeren ikke kan holde det, hun lover, med hensyn til belæg. Oveni det vælger regeringen tilmed at gennemføre besparelser på et tidspunkt, hvor regeringen bruger belægsprocenten som ventil for ventelisten. Og det er ikke måden at skabe sikre fængsler på," siger Morten Bødskov.

Også den radikale retsordfører kalder det grotesk, at gennemføre besparelser i en situation, hvor arbejdsmiljøet i forvejen er ekstremt dårligt: "Allerede i dag dør fængselsfunktionærer med alt for tidlig nedslidning sammenlignet med det øvrige arbejdsmarked. Det siger sig selv, at nedskæringer blandt frontpersonalet kun vil forstærke den allerede stærkt pressede situation i fængslerne," siger Simon Emil Ammitzbøll.

Forældet styring af fængslerne

Han støttes af SF's Anne Baastrup, der dog mener, at det største problem i Kriminalforsorgen er en forældet retspolitik og en antikveret måde at styre Kriminalforsorgen på.

SF's retspolitiske ordfører mener, at regeringen styrer Kriminalforsorgen på en måde, som vi for længst er gået bort fra.

"Regeringen driver fængselsvæsenet, som man gjorde i starten af det forrige århundrede. Det handler for regeringen om - som et mål i sig selv - at fylde så mange som muligt i fængslerne. Og det mener jeg er helt forfejlet i år 2006. Et helt centralt mål under afsoningen i dag er resocialisering. Og det går fløjten, når der mangler tid og plads," siger Anne Baastrup.

Overfyldte fængsler betyder ikke bare, at formålet med afsoningen fordufter. Regeringen gambler også med indsattes afsoningsmiljø og ansattes arbejdsmiljø, mener Enhedslistens retspolitiske ordfører.

"Man løser altså ikke problemerne med ventelisten ved at fylde fængslerne til bristepunktet og så bare vente og se, hvor længe bygningerne og de ansatte kan holde ud. Det giver en urimelig nedslidning af personalet, og det skaber frustration hos de indsatte. Og det mener jeg ikke, at man kan tillade sig, hvis man er en ansvarlig politiker," siger Line Barfod.

Ubalance mellem straf og fængselspladser

At ventelisten nu er bragt ned, siger i sig selv intet, mener Simon Emil Ammitzbøll. Et sandfærdigt billede af udfordringerne i Kriminalforsorgen kræver, at man træder et skridt længere tilbage: "Det er den store stigning i strafmassen, jeg anser for at være det væsentligste problem i Kriminalforsorgen. Når regeringen er så opsat på at flere skal straffes i længere tid, så er det deres valg. Men man kan ikke hæve straffene uden samtidig at sikre, at der er tilstrækkeligt med pladser i fængslerne. Denne ubalance skal rettes op," siger Simon Emil Ammitzbøll.

Line Barfod

Morten Bødskov

Anne Baastrup

Simon Emil Ammitzbøll

Line Barfod kalder regeringens strafpolitik for et brud med 30 års politisk enighed.

"Tidligere var det sådan, at når man skruede op på straffene på et område, skruede man ned på et andet område. I dag er Danmark et af de lande, der straffer aller mest, og det er jeg ikke stolt af. Når man kører en så hård linje, så kræver det flere pladser i fængslerne, men det lader ikke til, at regeringen har regnet den simple ligning ud," siger Line Barfod. ■

Af Theresa Kjærside

Pulje skal garantere sikkerhed

Kravet om effektiviseringer må ikke skabe huller i sikkerheden i landets fængsler og arresthuse. Uanset hvor i fængselsvæsenet det sker, skal hullet lappes, lyder budskabet fra Peter Skaarup, Dansk Folkeparti.

Kravet om besparelser i Kriminalforsorgen må under ingen omstændigheder påvirke sikkerheden. Hvis det kan dokumenteres, at sikkerheden forringes, må man bruge af en særlig pulje penge, så man kan undgå forringelserne.

Sådan lyder budskabet fra Peter Skaarup, retsordfører for Dansk Folkeparti og formand for Folketingets Retsudvalg.

En aftale mellem regeringen og Dansk Folkeparti betyder, at fængsler og arresthuse i år og til næste år skal effektivisere for 35 mio. kr. Men det skal altså ske, uden at sikkerheden kompromitteres, lyder det fra Peter Skaarup, der peger på, at der i det seneste finanslovsforlig er afsat penge til netop det formål: "Ånden i den seneste finanslov, som vi indgik med regeringen, var, at der skulle afsættes 10 mio. kr. i år og 10 mio. kr. til næste år til at reparere de steder, hvor sikkerheden bliver forringet, fordi der mangler personale på vagt pr. 1. januar 2006. Og til de særlige afdelinger i fængslerne for farlige etniske indsatte – ligesom man har det for rockere," siger Peter Skaarup.

Og det gælder, uanset om der er tale om Politigårdens Fængsel, rockerafdelinger, de etniske afdelinger eller alle mulige andre afdelinger i landets fængsler og arresthuse: "Vi kan ikke acceptere, at sikkerheden forringes nogen steder. De ansatte skal og må altid være i en situation, hvor det er dem, der bestem-

"Vi vil ikke acceptere, at sikkerheden påvirkes. Det gælder på stærkeafdelingerne, hvor de særligt farlige indsatte afsoner, men det gælder også alle de øvrige fængsler," siger Peter Skaarup.

mer og ikke de indsatte – og det gælder altså alle steder i fængselsvæsenet. Derfor vil vi tage det op med regeringen, hvis det modsatte viser sig at være tilfældet," siger Peter Skaarup.

Gode resultater

Peter Skaarup har stillet op til interview med Fængselsfunktionæren, efter at han spillede en hovedrolle i forbindelse med finanslovsforliget for 2006. Et forlig han – alt i alt – var tilfreds med, i forhold til Kriminalforsorgen.

"Det var en svær situation, fordi der ligger en flerårsaftale for Kriminalforsorgen, og fordi der er en tradition for at lige meget hvilken regering, der sidder ved magten, så har den et ønske om ikke at afsætte flere penge, end der er lagt op til i aftalen. Set i det lys er vi meget tilfredse," siger Peter Skaarup.

Ifølge Dansk Folkepartis retsordfører havde partiet i finanslovsforhandlingerne succes med – udover puljen til at garantere sikkerheden i fængslerne – at skaffe 5 mio. kr. til at realisere praktikvejlederordningen, hvor målet er at modvirke frafaldet blandt fængselsfunktionærer under uddannelse. Man var også enige om at videreføre de midlertidige afsoningspladser på Langeland, med det mål at nedbringe ventelisterne. Og det blev aftalt at bevilge penge til at betale en ekstraregning fra Arbejdsmarkedets Erhvervs sygdomssikring på 30 mio. kr.

En regning, som direktoratet fik i 2005, fordi det har vist sig, at der sker en større nedslidning blandt fængselsfunktionærer, end man hidtil har regnet med. Alternativet ville ifølge Peter Skaarup være, at pengene skulle tages inden for de eksisterende økonomirammer.

Belæg – den helt store udfordring

"Alt i alt gode resultater, men der mangler fortsat en del," siger Peter Skaarup. Den helt store udfordring i 2006 bliver – siger han – at få bragt det skyhøje belæg ned, så der kan blive etableret et rimeligt arbejds- og afsoningsmiljø.

Belægget var i 2005 – med en belægsprocent på 97,4 – højere, end det har været på noget andet tidspunkt de seneste ti år. Den udvikling skal vendes, siger Peter Skaarup: "Jeg har svært ved at forestille mig, at belægget ikke kommer ned på 92 procent i løbet af 2006. Det skylder vi fængselsfunktionærerne. Situationen i dag er uacceptabel for personalet i fængslerne."

Lykkes det ikke for regeringen at overholde aftalen, skal situationen tages meget alvorligt.

"Vi har tillid til den aftale, vi har indgået med regeringen, men indfrier regeringen ikke målsætningen, kan der blive tale om en form for kompensation til fængselsvæsenet. Jeg lover ikke en sådan kompensation, men jeg afviser den heller ikke – vi kan ikke blive ved med at trække så store veksler på de ansatte og hele systemet," siger Peter Skaarup.

En statslig opgave

Ifølge formanden for Retsudvalget er den seneste flerårsaftale et "reparationsforlig for tidligere regerings udsultning af Kriminalforsorgen."

"Den tidligere SR-regering nedprioriterede Kriminalforsorgen som område, fordi det ikke var populært hos Det Radikale Venstre. Sådan har vi det ikke. Tværtimod. Vi prioriterer retspolitik højt, og det stiller selvfølgelig store krav til fængselsvæsenet," siger Peter Skaarup.

Hvis Kriminalforsorgen skal kunne leve op til kravene i fremtiden, skal der

laves tilbundsgående analyser af tilstanden i Kriminalforsorgens institutioner. Der er flere problemer, f.eks. er der voldsomt behov for istandsættelse og arresthusene er placeret i storbyerne, og det er en fejl, når man tænker på hensyn til sikkerheden.

"Det er nødvendigt at kigge Kriminalforsorgens institutioner efter i sømmene. Sidste år skete der en massiv stigning i strafmassen, og regeringen og Dansk Folkeparti er enige om, at straffene på en række områder skal være længere," siger Peter Skaarup.

I forhold til det nye fængsel i Østdanmark undersøger regeringen for øjeblikket, om man kan indgå et såkaldt Offentligt-Privat Partnerskab, som vil betyde, at private påtager sig at projektere, finansiere, bygge og – de første 25-30 år efter, at det er bygget – drive og vedligeholde et fængsel.

At private bygger et fængsel, har Peter Skaarup intet imod – men driften vil Dansk Folkeparti sige nej til: "Politi og

retsvæsen bør være offentlige opgaver. Det må aldrig blive pengene, men derimod borgernes retsbevidsthed, der er det afgørende for, hvordan vi indretter os på de områder. Jeg er ikke afvisende overfor, at det offentlige stiller kravene, mens det er private, der står som byggherrer. Der, hvor jeg virkelig kommer frem med klørerne, er, når det handler om, at private skal drive fængsler. Det kommer vi ikke til at acceptere," siger han. ■

Af Theresa Kjærside

Justitsminister styrker indsatsen over for stærke fanger

Justitsminister Lene Espersen og Dansk Folkeparti styrker nu indsatsen over for negativt stærke fanger. Samtidig droppes besparelser på negativt-stærkeafdelingerne i Københavns Fængsler og Statsfængslet i Vridsløselille.

"Regeringen og Dansk Folkeparti har besluttet, at der skal sættes ekstra hårdt ind over for de stærke fanger i fængslerne. Samtidig har vi aftalt at tage de planlagte besparelser på negativt-stærkeafdelingerne af bordet."

Sådan lyder budskabet fra justitsminister Lene Espersen.

Ved det seneste finanslovsforlig blev regeringen og Dansk Folkeparti enige om at afsætte 20 mio. kr. Det beløb skal dels bruges til at kompensere for besparelseskraft på stærkeafdelinger, dels bruges til en decideret styrkelse af indsatsen overfor negativt stærke fanger.

"Afdelingen til negativt stærke indsatte i Københavns Fængsler sektioneres, og de to afdelinger benyttes fleksibelt til rockere og organiserede indvandrerbander. Det samme er sket i Statsfængslet i Nyborg, og også i det nye fængsel i Østjylland vil der blive oprettet særlige afdelinger for negativt stærke fanger med anden etnisk baggrund," siger justitsministeren.

"Der skal være orden og konsekvens i de danske fængsler. Derfor styrker vi nu indsatsen yderligere. Og det sker både af hensyn til ansatte og indsatte," siger Lene Espersen.

Den rigtige vej

Justitsministeren er af Fængselsfunktionæren blevet bedt om at gøre status i

forhold til Kriminalforsorgen. Spørgsmålet er enkelt: Hvordan synes hun selv, det går?

Svaret er klart: I det store og hele går det den rigtige vej, mener justitsministeren. Og hun benytter i den sammenhæng lejligheden til at takke personalet i Kriminalforsorgen for en god indsats.

Alt i alt mener hun, at der er god grund til at være tilfreds med udviklingen i 2005. Herunder især, at venterkøen blev afviklet: "Jeg er stolt over, at det rent faktisk ser ud til at lykkes at afvikle venterkøen ved udgangen af januar 2006. Det så længe ud til, at det ville blive vanskeligt at nå, men nu bliver det nået, og det er jeg utrolig glad for. Der er ingen tvivl om, at det er vigtigt for folks retsfølelse, at dømt kommer hurtigt i afsoning."

Det er blandt andet de ekstra pladser på Sydlangeland, noget-for-noget og fodlænkeordningen, og ikke mindst det historisk høje belæg, der har gjort det muligt at nå målet, fortæller hun.

"Vi går ud af et år, hvor et belæg på 97,4 pct. slog alle hidtidige rekorder, men der er ingen grund til at tro, at den situation gentager sig i 2006," siger Lene Espersen.

Det er ikke kun venterkøen, der har presset belægget op. Forklaringen er også, at der er sket en tilgang i strafmasse. Men det billede vil ændre sig: "Det er min klare forventning, at belægget igen i 2006 vil blive bragt ned på et gennemsnitligt årligt belæg på 92 pct. Vi skulle gerne frem til en situation, hvor der kommer lidt luft til medarbejderne, og hvor det bliver muligt at vedligeholde bygninger og så videre."

Men – siger ministeren – visse forudsætninger skal holde, for at målet bliver nået:

"Den store udfordring bliver at holde ventertallet nede, samtidig med at belægget reduceres og pladserne på

Langeland lukkes med udgangen af marts. Men det skulle kunne lade sig gøre, forudsat at der ikke sker uforudsete stigninger i strafmassen eller i varetægtsstallet. Holder vores prognoser stik, forventer vi sågar, at vi kan nedlægge et mindre antal utidssvarende pladser – blandt andet de berygtede ottemandsstuer på Fængselsafdelingen Kærshovedgård."

Hun bygger sin forventning på fire forhold, nemlig at kapaciteten de seneste år er udvidet væsentligt, at afdelingen på Langeland holder åbent lidt endnu, at fodlænkeordningen vil blive udvidet, og at der fra oktober kommer ekstra 40 pladser – når det nye Statsfængsel i Østjylland åbner til oktober.

Enner Mark – en stor begivenhed

Netop åbningen af det nye fængsel på Enner Mark bliver en skelsættende begivenhed i det nye år, siger ministeren.

"For mig at se bliver den største enkeltbegivenhed i 2006 uden tvivl åbningen af det nye Statsfængsel i Østjylland. Det bliver et stort arbejde at flytte fra det gamle fængsel i Horsens, men jeg håber, at det er alle anstrengelserne værd, og at medarbejderne vil blive glade for at arbejde i nye og tidsvarende omgivelser."

Bygherren på Enner Mark har været Kriminalforsorgen – altså staten – men det samme skal man ikke nødvendigvis forvente, når spaden bliver sat i jorden for at grave fundament til fængslet på Falster.

Regeringen har nemlig sat gang i en analyse af, om det er muligt at lave et såkaldt offentligt-privat samarbejde, når det nye fængsel skal bygges. Et sådant samarbejde kan i denne sammenhæng betyde, at en privat bygherre stiller nogle bygninger og serviceydelser til

rådighed for Kriminalforsorgen i en periode på typisk 25-30 år, hvorefter de overtages af Kriminalforsorgen.

Og ministeren afviser blankt, at fængselsdriften skal privatiseres: "Vi vil først træffe en endelig beslutning om, hvordan fængslet på Falster skal opføres, når analysen er færdig i januar. Men det skal fremhæves, at udgangspunktet i analysen er, at egentlige fængselsfunktioner og den overordnede sikkerhed fortsat skal forblive en offentlig opgave."

Af andre ting, der kan få betydning for Kriminalforsorgen de kommende år, peger ministeren på politikredsreformen: "Konsekvensen bliver den velkendte – at politimestrene ikke mere skal beholde hvervet som arrestinspektører. Vi skal have skabt en helt ny ledelsesstruktur i arresthussektoren. Vi har p.t. nedsat en gruppe, der kigger på, hvordan det skal se ud – men jeg forventer først at få buddene fra gruppen til marts."

Mens politikredsreformen betyder ændringer i arresthussektoren, så skal man ikke forvente, at den får stor betydning for, hvem der skal transportere fanger og arrestanter. For øjeblikket transporterer Kriminalforsorgen afsone-re, mens politiet står for transporten af arrestanter. Til tider klager politifolk over, at transporter tager for meget tid. Men det får ikke Lene Espersen til at se noget behov for ændringer i rollefordelingen, som den er i dag: "Politikredsreformen lægger i sin nuværende udformning ikke op til, at der skal ske en ændring af fordelingen af transportopgaverne mellem Kriminalforsorgen og politiet," siger justitsminister Lene Espersen. ■

Af Theresa Kjærside

Kommentar fra forbundsformand Kim Østerbye:

Den rigtige vej, kommer an på hvem der ser.

Dansk Fængselsforbund vil give ministeren ret så langt, at hvis planerne for strafmasse og belæg holder, så går det den rigtige vej med belægget. Men at det generelt går den rigtige vej, kommer vist meget an på hvilke briller der ser. Det personale som ministeren takker så flot for indsatsen i 2005 skal nu udsættes for besparelser i lønsummen på 70 millioner kroner, hvilket betyder at der skal være ca. 30 kollegaer mindre på arbejdet, hver dag. Tak for hjælpen koster ikke noget og det må vi nu sande.

At ministeren ser Enner Mark som en stor begivenhed, er vi da enige i. Men lige nu står Kriminalforsorgen midt i at skulle finde penge til at køre med dobbelt-drift i Horsens og Enner Mark samtidig i formodentlig 3 måneder, hvilket der ikke er afsat midler i projektet til. Samtidig er det pt. uafklaret om behandlingsafdelingen i Rådhusgade skal fortsætte eller lukkes i forbindelse med udflytningen.

Holdningen er klar: Får vi ikke penge til det, må det lukke, også selvom det vil betyde at kollegaerne vil miste en god arbejdsplads.

Tilbage står stadigvæk at ministeren som chef for Kriminalforsorgen har accepteret, at personalet, og det endda ensidigt alene på de uniformerede stillinger, skal spare 70 millioner kroner samtidig med at hun som ansvarlig har sendt flere mennesker ind i fængslerne end nogensinde før, i et miljø som stadigvæk er præget af sygdom, dårligt arbejdsmiljø og med 1/3 af de ansatte under uddannelse.

Bliver urinprøverne til vand

Der var efter sigende engang en, der gjorde vand til vin. Efter at direktoratet har krævet ændringer i proceduren omkring aflæggelse af urinprøver, er det muligt, at vi får gjort urin til vand. Nogle påstår, at det allerede er sket efter at de har smagt visse slags vin.

Da vi i sommeren 2004 fik at vide, at vi som et resultat af nultolerancepolitikken overfor narkotika i fængslerne skulle til at tage regelmæssige urinprøver på de indsatte steg spændingen unægtelig en del i fængslet. Hvem skulle tage disse urinprøver?

Sygeplejerskerne? Nix – Der er jo ikke tale om sundhedsarbejde. Afdelingspersonalet? Det er uhensigtsmæssigt. De har i forvejen rigeligt at se til, og det ville bare blive alt for forskelligt udført, når så mange skulle involveres i det. Den enkelte ville heller ikke få den nødvendige rutine i at tage urinprøver, hvilket øger muligheden for snyd under aflæggelse af urinprøver. Det bedste ville være, at urinprøvetagningen og testarbejdet blev lagt i hænderne på få medarbejdere, der hurtigt ville kunne oparbejde rutine i at tage urinprøver, udføre testen og lave det nødvendige papirarbejde.

I Statsfængslet i Nyborg påtog afdelingspersonalet på sygeafdelingen sig opgaven. Og hvilken opgave!

De indledende spørgsmål trængte sig på: Hvordan skal vi gøre det? Instruks? Procedure? Rapporter og notater? Hvad med lokaliteter? Hvordan skal de indsatte udvælges?

Spørgsmålene var mange og informationerne som sædvanligt få. Heldigvis skal der på sygeafdelingen i Nyborg kun to fængselsfunktionærer til at repræsentere over halvtreds års fængsels erfaring, så den største bekymring var mere, om de gamle ben kunne holde til alle de ture op og ned ad trapperne.

Opgaven tager form

Personalet på sygeafdelingen havde i forvejen erfaring med urinprøver, fordi alle urinprøver blev aflagt på sygeafdelingen, så da der ikke kom nogen instruks vedrørende procedurer, var den indlysende løsning at bruge den gamle instruks som udgangspunkt. Den er fra 1997, men har virket godt i alle årene:

"Aflæggelse af urinprøve vil fremover foregå således, at den indsatte klæder sig af og herefter aflægger urinprøve bag et forhæng opsat i sygeafdelingen.

På denne vis vil hensynet til kontrollen med urinprøven være tilgodeset samtidig med, at indsatte undgår at skulle aflægge urinprøven i andres påsyn," siger instruksen, som dermed både sikrer personalet mulighed for at kontrollere, at der ikke snydes og tager hensyn til den indsatte blufærdighed.

På et tidspunkt dukkede der et notat fra Sikkerhedenheden op. Det havde med store typer øverst teksten "Fortroligt," så man blev helt urolig. Mon det dog gik an at læse det? Det var nu ikke så farligt endda. Det var såmænd en ganske fornuftig beskrivelse af, hvordan lokalet skulle være indrettet, og hvordan man i det hele taget skulle forholde sig. Der var i hovedtrækkene ikke noget nyt i proceduren i forhold til tidligere. Kun blev det understreget, at lokalet skulle indrettes således, at personalet kunne overvåge den indsatte umiddelbart før og under urinprøveafgivelsen eventuelt ved, at der blev opsat et spejl.

Det blev også nævnt i notatet, at personalet skal sikre sig, at urinen kommer det rigtige sted fra, hvilket lød ganske fornuftigt, idet erfaringen siger, at ved vores gamle procedure med afklædningen skete det alligevel nogle gange, at indsatte var i besiddelse af andre urinveje end den medfødte. Dette blev kun konstateret, fordi den indsatte skulle tage al tøjet af. Det nye notat tog også højde for denne mulighed:

"Indsatte må ikke bære overtøj eller andet tøj, der hindrer direkte observation af urinprøveaflæggelsen... Finde det nødvendigt for at hindre manipulation med urinprøven, skal den indsatte helt eller delvist afklæde sig," hedder det i instruksen, som er lidt blødt formuleret, men indholdsmæssigt ikke adskiller sig fra vores gamle instruks. Det er netop erfaringsmæssigt nødvendigt, at den indsatte tager al tøjet af, inden urinprøven aflægges, for at man kan være bare nogenlunde sikker på, at der ikke snydes.

Lokalet var i mellemtiden blevet indrettet med spejl, stålbord, godt lys og skabe til alle remedierne.

Nu var der kun småting tilbage af mere bureaukratisk karakter. Hvordan skulle urinprøverne registreres? Hvad blev der brug for af skemaer? Hvem skulle stå for indberet-

ninger? Sygeafdelingssekretæren fik opgaven med statistik og indberetninger, som så er centraliseret og i kompetente hænder. Samtidig er sekretæren og personalet, der forestår urinprøvekontrollerne hele tiden i umiddelbar kontakt, så alle spørgsmål afklares med det samme. Det viste sig for eksempel at være en fordel, da der skulle laves skemaer til registrering af urinprøverne. Sekretæren og fængselsfunktionærerne havde hurtigt lavet nogle skemaer. Allerede i løbet af den første uge viste det sig, at det var hensigtsmæssigt at få justeret indholdet af skemaerne.

Selv om ordren var givet til at tage urinprøver, før instruks, procedure og papirgang var fastlagt, kom det hele til at fungere optimalt i løbet af ganske få dage.

De første erfaringer

Efterhånden som det skred fremad med urinprøverne, begyndte man at gøre sig nogle nye erfaringer, og der rejste sig nogle spørgsmål undervejs. For eksempel var oplægget, at sygeafdelingspersonalet skulle meddele den indsatte, at en positiv urinprøve før udgang medførte, at han ikke kom på udgang. Der blev lavet en lille justering således, at det ikke blev sygeafdelingen, men en leder, der kom til at afgøre spørgsmålet. Sygeafdelingspersonalet kan ikke være inde i udgangssagerne fra hele huset.

Det var ventet, at der ville blive megen ballade med de indsatte, når de skulle aflægge urinprøve under disse nye forhold. Der blev dog ikke ballade. Der var i begyndelsen nogle få episoder, men det var i småtingsafdelingen. Kun enkelte blev fundet værdige til en rapport.

Generelt var de indsatte mere nysgerrige end sure. Personalet gjorde meget ud af at vise og forklare, hvad testen gik ud på således, at de indsatte fik deres tvivl afklaret. Det viste sig dog hurtigt at være lidt frustrerende at få så mange positive for bl.a. opiater. Man husker sikkert historierne om rundstykkerne med de blå birkes. Der kom forskellige udmeldinger om disse udmærkede bagerprodukter og deres eventuelle indflydelse på urinprøven. Personalet på sygeafdelingen fik på grund af erfaring og kendskab til mange af de

indsatte en styg fornemmelse af, at der var ugler i mosen. Det viste sig så også at holde stik: Grænseværdien på pladetesten var åbenbart for lav. Det hjalp i hvert fald gevaldigt med de nye pladetest.

Vi er gode til det

Året gik på hæld, og det kørte bare derud af med urinprøverne. Det var blevet en væsentlig del af arbejdsbyrden på sygeafdelingen, fordi der i gennemsnit går omkring 20 minutter med hver urinprøve alt inklusive: Tilkald og modtagelse af indsatte, afklædning, eventuelt ophold i venteværelse, aflæggelse af urinprøve, test, sende indsatte retur til afdelinger og arbejdspladser, lave notater i personjournal, udfærdige eventuelle rapporter og laboratoriesedler.

Arbejdet var kommet ind i faste rammer. Personalet på sygeafdelingen var enige om linien, og de indsatte kendte forholdene, så de var stort set holdt op med at prøve grænser af.

Følelsen af at udføre et godt stykke arbejde blev forstærket, da julen stundede til. P/S konsulenten udsendte den 23. december et nyhedsbrev med en julehilsen til personalet. Her blev vi bekræftet i, at det var et godt stykke arbejde: "Den procedure vi har fastlagt i Nyborg fungerer faktisk utrolig godt. Fængslet har også fået meget ros af Direktoratet for måden vi gennemfører ordningen på. Den ros skal selvsagt gå videre til hele personalet. Jeg vil dog tillade mig, at fremhæve visitationsholdet og det samlede personale på sygeafdelingen," skriver P/S konsulenten. Ros er sjældent, så det varmede og tog også lidt af ømheden i de gamle ben.

Problemerne melder sig

Efterhånden dukkede der skyer op i horisonten. Er det for eksempel ikke lidt spildt at tage urinprøve på en, der lige er blevet taget med for eksempel hash i urinprøven? De næste 8 uger efter, at han har aflagt en positiv urinprøve med hash, får han ikke en ny sanktion, men han kan sagtens komme til at aflægge en eller to urinprøver efter 2 % lodtrækningen. Der har været tilfælde, hvor en humoris-

tisk indsat udmærket kendte systemet og havde megen morskab ud af at benægte resultatet af pladetesten vel vidende, at prøven så skal sendes til konfirmativ analyse på laboratoriet. Resultatet var naturligvis positivt i overensstemmelse med pladetesten, og naturligvis blev den indsatte ikke ikendt en sanktion, fordi det var inden for perioden på de otte uger. Det lille nummer koster en del ekstra penge. Man kan hævde, at de indsatte i denne periode kan tage andre stoffer, som vi tester for, hvilket er et ganske godt argument for at fortsætte med at teste i otte ugers perioden. Der er blot det, at de indsatte der er fortsat med hashrygning sjældent har taget andre stoffer. Mange erkender deres hashmisbrug og tager konsekvenserne af det. Det er derimod mere interessant at konstatere, at utroligt mange indsatte er holdt op med hash. En gammel mistroisk fængselsmand er ikke tilbøjelig til at tro, at de indsatte pludseligt har mistet interessen for stimulanser. Han spørger ganske automatisk sig selv: Når de ikke ryger hash, Hvad bruger de så? Vi har endnu ikke svaret på det spørgsmål, men rygeheroin kunne måske være et godt bud. Det er betydeligt mere flygtigt end hash, og det er nok mere held end forstand, hvis vi snupper det i de sædvanlige urinprøver.

Et af de mere alvorlige problemer, der trængte sig på, var et stigende antal klager over proceduren ved urinprøverne. Det vil især sige over kravet om total aflædning, men også over princippet om, at den indsatte straks, når han får at vide, at han skal aflægge urinprøve, skal gå på sygeafdelingen og derfra har tre timer til at aflægge urinprøven samtidig med, at han i den tid kun må få to gange en kvart liter vand.

Nu er der ikke mange aspekter af livet, der er ukendte for en gammel fængselsmand. Heller ikke at der sker nogle ændringer i evnen til spildevandsudledning, når man kommer lidt til års. Derfor har man fuld forståelse for, at lidt ældre indsatte kan komme i lidt af en katepine, når de har tre timer til at aflægge en urinprøve. Det er ikke uden beklagelse, at man har måttet skrive rapport på en indsat, der alle gode viljer og mange forsøg til trods, ikke har kunnet aflægge urinprøve, vel vidende, at han bliver registreret og sanktio-

neret som nægter. Reglerne giver absolut ingen mulighed for hensyn i disse tilfælde. Anderledes forholder det sig med de indsatte, der påberåber sig det ydmygende i at skulle være aflædt, når de aflægge urinprøve og derfor nægter at aflægge urinprøve. Alt foretages så professionelt, at det er meget begrænset, hvad der vises af forståelse for dette synspunkt, når man tager i betragtning, hvad formålet er, nemlig at begrænse brugen af stoffer i fængslerne og herunder at hindre, at der snydes med urinprøverne.

Der er nogen, der gør som de vil

Personligt initiativ er normalt en god ting, men i forbindelse med udførelsen af den overordnede beslutning om urinprøverne, er det ikke heldigt, at der er forskellige procedurer i de forskellige fængsler. Når man går i sin egen lille isolerede fængselsverden, ved man jo ikke, hvordan de andre gør. Man formoder, at alle har en fælles interesse i at løse opgaven bedst muligt. Men man er jo mistroisk, og nogle gange bestyrkes ens mistanke om, at tingene ikke foregår helt ens alle steder. Når det nu er gået så godt i Nyborg skyldes det jo netop, at man har lagt vægt på, at ensartethed og konsekvens i udførelsen er den bedste konfliktforebyggelse. Når man så oftere og oftere hører indsatte, der kommer fra andre institutioner, meddele, at sådan plejer de ikke at skulle gøre, så breder der sig let den tanke, at de indsatte nok har ret.

Man vover forsigtigt at spørge sig lidt for hos bekendte i andre filialer af firmaet og får nogle ret overraskende svar. Et sted i Jylland fik jeg at vide, at nattevagten skriver indsatte op til aflæggelse af urinprøver. Der udfyldes med det samme laboratoriesedler, fordi alle positive urinprøver sendes til laboratoriet. Ved opmønstring får den indsatte besked om at aflægge urinprøve. Herefter kan han melde sig inden for tre timer. Den indsatte aflægger urinprøve fuldt påklædt, men iført engangshandsker. Alle urinprøver samles sammen og testes på en gang. Den indsatte får ikke besked om resultatet, før der foreligger en konfirmativ analyse fra laboratoriet.

På Sjælland fik jeg en beskrivelse, der ligner den jyske. Her gives den indsatte også

besked om urinprøven, hvorefter han kan melde sig, når han føler trang, dog inden for tre timer. Også her foregår det hele fuldt påklædt, dog med bukserne trukket lidt ned. Urinprøverne samles også her sammen og testes samlet.

Et andet sted på Fyn ligner proceduren til gengæld Nyborgs måde at gøre det på med aflædning og opsyn under aflæggelsen.

Hvad gør vi ved det

Problemet omkring urinprøver, som er positive for hash er behandlet af Direktoratet, som er opmærksomme på det problematiske i sagen, dog kun i forbindelse med udgang. De andre svæver fortsat i tågerne. I skrivelsen "Vedrørende fastsættelse af reaktioner vedrørende udgang, når en urinprøve konstateres positiv for hash" behandler Direktoratet spørgsmålet og kommer frem til, at hvis institutionen konkret vurderer, at der tale om et massivt misbrug, bør den indsatte udgang inddrages i otte uger og først kunne genoptages, når der er aflagt en ren urinprøve.

I de øvrige tilfælde "genoptager den indsatte udgangen uden aflæggelse af ny urinprøve, når tre uger (eller seks uger i gentagelsestilfælde) er gået. Der skal dog være skærpet opmærksomhed omkring den indsatte, og i den forbindelse skal han efter otte uger aflægge en urinprøve. Direktoratet begrundes blandt andet reaktionsmåden med, at et ubetinget krav om rene urinprøver indebærer en risiko for, at den indsatte skifter til hårde og mere flygtige stoffer, hvor risikoen for positive urinprøver er mindre.

Først var det rigtigt, så er det forkert

Det væsentligste problem er afgjort proceduren ved aflæggelse af urinprøven. Det gik jo lige så godt, og selv om de måske har gjort det anderledes andre steder, havde vi jo netop haft den bedste jul i årevis på grund af P/S konsulentens julehilsen, hvor selv Direktoratet havde sendt ros til os. Det var derfor lidt af et chok pludseligt at få at vide, at de indsatte havde ret i, at det var nedværdigende behandling. Desuden skriver Direk-

toratet, at det er Direktoratets opfattelse, at der er i strid med reglerne i Straffuldbyrdesloven at forlange afklædning ved urinprøvetagningen.

Det var så det gode arbejde. Nu har personalet overtrådt reglerne. En gammel fængselsmand får det dårligt, når han af sin øverste ledelse beskyldes for at overtræde reglerne. Man bliver særlig dårlig, når det er præcis det samme arbejde, som man tidligere blev rost for.

Hvad er der galt

Direktoratet henviser i sine skrivelser til Straffuldbyrdeslovens § 60 stk. 4 og punkt 10 i Justitsministeriets vejledning om undersøgelse af indsatte person.

I § 60 stk. 4 står der: "Undersøgelse skal foregå så skånsomt, som omstændighederne tillader."

Formålet med undersøgelsesvejledningen er, "...at orientere om væsentlige fortolkningsbidrag knyttet til enkelte af de gældende regler..." I vejledningens punkt 10 står der om skånsomheden, at det blandt andet betyder, at der ikke må være andre indsatte til stede. Det er jo elementært. Men vejledningen har et lille afsnit, som er mere væsentligt. Det handler om skånsomhedsprincippet: "Det fremgår...at undersøgelse skal foretages så skånsomt, som omstændighederne tillader. Dette indebærer blandt andet, at undersøgelser af den indsatte person skal gennemføres på en måde, så den indsatte mindst muligt oplever at blive krænkede. Dette kan ved undersøgelser, der indebærer afklædning, blandt andet ske ved, at den pågældende opfordres til selv at tage tøjet af."

Direktoratet føler sig efter klagerne fra de indsatte foranlediget til at udtale: "Det er direktoratets opfattelse, at en generel regel

om fuldstændig afklædning ikke er i overensstemmelse med Straffuldbyrdeslovens § 60 stk. 4." Men vejledningens fortolkning af skånsomhedsprincippet forbyder jo ikke afklædning. Den nævner netop, at hvis den indsatte skal afklædes, så kan man bede ham om selv at tage tøjet af.

Når direktoratet ydermere lige efter skriver, at dette ikke er forhindret, at indsatte afklædes fuldstændigt, hvis det konkret findes nødvendigt for at forhindre snyd, så kan man altså godt gøre det. Man skal blot kunne begrunde det i hvert enkelt tilfælde. Men skulle det nu være nødvendigt? Omstændighederne er jo netop sådan, at ved urinprøver er det oplagt at mistænke den indsatte for snyd. Sanktionerne er trods alt ret omfattende for mange af de indsatte.

I det først udsendte notat om urinprøveprocedure stod der jo: "Findes det nødvendigt for at hindre manipulation med urinprøven, skal den indsatte helt eller delvist afklæde sig." Og det er jo netop erfaringen, at det er nødvendigt med den afklædning, hvis man vil være sikker på, at der ikke snydes. Nu skal dette ikke være en vejledning i at snyde, så der kan ikke skrives om alle de muligheder, der er for snyd, men den i dagspressen omtalte gummipenis er en af mange muligheder, som ikke nødvendigvis opdages, hvis den indsatte blot skal trække bukserne lidt ned således, som styregruppen finder tilstrækkeligt. En af de sjovere, var da en indsat for nogle år siden havde aflagt urinprøve. Da han var ved at tage bukser på, faldt "blæren" pludselig bag ud af ham. Hans lille tryllekunst var lykkedes, hvis han havde beholdt bukserne på under aflæggelse af urinprøven. Han var for øvrigt ikke konkret under mistanke for at ville snyde.

"I styregruppen er der enighed om, at det almindeligvis er tilstrækkeligt, at indsatte

trækker ærmerne op og benklæderne ned, for at hindre manipulation/snyd under aflæggelse af urinprøverne," skriver direktoratet. Det er en fin instruks. For den giver anledning til mange diskussioner. Hvor langt skal bukserne trækkes ned? Hvor langt skal ærmerne op? Når andet ikke er angivet må det være den indsatte, der bestemmer, hvor langt det skal være.

Man kan godt få den fæle tanke, at der er tale om en let løsning. Noget kunne tyde på, at ikke alle har magtet at leve op til intentionerne om konsekvens i narkobekæmpelsen, men hellere har villet få det til at glide uden for mange konflikter, siden man kan høre om så forskellige måder at udføre urinprøvekontrollen på. Det er så meget lettere at have den "opfattelse, at en generel regel om afklædning" er i strid med lovgivningen end at få alle institutioner til at anvende samme procedure.

Det egentlige problem synes at være, at der fra begyndelsen ikke er blevet udarbejdet en klar og umisforståelig instruks i stedet for de nuværende vage formuleringer, som altså kan omfortolkes, når presset bliver stort nok.

Det havde i øvrigt været ønskeligt, hvis den slags instrukser blev udarbejdet i samråd med det personale, der ved, hvordan sådanne kontroller skal laves, og som ved, hvordan der kan snydes.

Et nyt problem trænger sig på

I skrivende stund er der netop ved at tegne sig en ny opgave for direktoratet med hensyn til proceduren vedrørende urinprøver. Der er visse indsatte, der er omfattet af noget med en Ramadan. Det minder vist om det, de kristne kalder fastemåned. Nogle indsatte har fortalt, at de ikke må indtage føde og væske fra solopgang til solnedgang og derfor kan de ikke aflægge urinprøve midt på dagen. Disse indsatte har fortalt, at de i nogle fængsler har fået andre vilkår at aflægge urinprøve under i Ramadanperioden. Det er ikke uden spænding man imødeser reaktionen på klager fra disse indsatte. ■

Af Billy Larsen

Kriminalforsorgen bør blive rask

Af afdelingsformand René Larsen, AO-Fyn.

Politikerne giver glad med højre hånd penge til Kriminalforsorgen til f.eks. behandling eller nedbringelse af venterkø, men tager hårdt med venstre hånd penge til bemandingen. Det forringer vores sikkerhed og arbejdsmiljø. Sådan er situationen efter den sidste sparerunde og finanslovsforhandlingerne for i år. Alle sparerunder gør ondt, men der findes én, som faktisk ville gøre godt!

Sygefraværet i Kriminalforsorgen er højt. Historisk har der altid været et højt sygefravær, og det er vel også utopi at tro, det kan bringes langt ned. Et job i Kriminalforsorgen er udover et samfundsvigtigt job med et stort ansvar også givende. Men det er samtidig belastende. Arbejdspresset stiger, kapaciteten overudnyttes og klientellet bliver dårligere og dårligere. Det kender vi, der er ansat, kun alt for godt.

At arbejde med mennesker – mennesker, der ofte er bragt ud i ekstremer – i døgnets 24 timer slider. Det er et negativt miljø, og de solstrålehistorier, der er, dem oplever vi ikke eller kun ved en tilfældighed.

Alligevel bør det være muligt at nedbringe sygefraværet, men det kræver en investering. Resultatet vil være et bedre arbejdsmiljø og vil samtidig på sigt være en besparelse. Penge som kan bruges bedre andre steder i Kriminalforsorgen.

Det er kendt og dokumenteret, at dårlig eller mangelfuld ledelse er skyld i meget sygefravær. Også Kriminalforsorgen har problemer med dårlig ledelse (Klimaundersøgelsen, 2001).

Det er nødvendigt, at alle medarbejdere kan se en mening med deres daglige arbejdsindsats, og at de kan forstå Kriminalforsorgens overordnede målsætning. Dette skal direktionen sikre sig. Det nytter ikke, at kun ledelsen ved,

Afdelingsformand René Larsen, AO-Fyn.

hvor virksomheden skal hen, og hvorfor den eksisterer. Men det er vigtigt at passe på, at det hele ikke ender i store visioner og strategier, som vil have en svær gang i den virkelige verden. Der er brug for en realistisk økonomisk ledelse, som formår den vanskelige opgave, det er at få økonomi og indhold til at gå op i en højere enhed.

Vi mangler for ofte handling bag ordene. Vi gives for få midler og værktøjer og for lidt opbakning. Det er indtrykket, at direktoratet betragter arbejdet som afsluttet ved udmøntningen. I den forbindelse vil det være ønskeligt, at direktoratet var mere synlige ved at komme ud lokalt. Det meste information er skriftlig, og der er risiko for, at meget drukner i mængden. Der mangler kommunikation (dialog) og rådgivning. Det giver flere problemer:

- *Problem med at få medarbejderne med på de nye idéer.*

Endnu er det mest almindelige, at nogle få sætter målene, medens mange andre arbejder for at nå dem. Det er en tradition, og endnu forventer kun få andet. Men særlig effektivt er det ikke. Man kan jo blot spørge sig selv: Hvilke mål arbejder du mest målrettet, loyalt og engageret på at nå? Mål du selv har valgt eller medvirket til at formulere, eller mål du blot er blevet præsenteret for og eventuelt har fået forklaret?

- *Problemer med fælles forståelse af ord og begreber.*

Fælles forståelse af ord og begreber er en væsentlig forudsætning for effektivt at løse opgaver i fællesskab. Vores værdiopfattelser påvirkes gennem det sprog, der anvendes. Det er

af betydning, at mål er beskrevet, så de kan forstås.

- *Manglende opfølgning.*

Udviklingen viser, at der ikke har været en effektiv opfølgning på visionerne. Der mangler en strategi i form af en handleplan for opfølgning. Målene har man beskrevet, men midlerne mangler. Det er ikke fastlagt, hvordan man holder sig underrettet om realiseringen og følger op, hvis det er nødvendigt. Handleplaner skal jo føre til, at beslutninger bliver effektive.

Hvis man i fremtiden beslutter at nedbringe sygefraværet gennem at arbejde systematisk, strategisk og målrettet med at nedbryde overordnede strategier til mål på lokalt plan, således at den enkelte medarbejder dels har en klar opfattelse af, hvor fokus skal være, dels får jobudvikling, så skal der samtidig sættes kompetenceudviklingsaktiviteter i værk for den enkelte, således at der er sammenhæng mellem tjenestestedets overordnede mål og opgaver og de opgaver, som medarbejderen skal løse og dennes forudsætninger herfor.

Lokalt har ledelsen en stor og vigtig opgave i at motivere medarbejderne. At lede betyder at nå resultater gennem andre. Det kræver, man stoler på medarbejderne, viser dem tillid og uddelegerer opgaver samtidig med, at man sikrer sig, de har de nødvendige kompetencer, og at man er parat til at støtte og bakke dem op i opgaveløsningen. Ikke bare i ord, men også i handling skal man vise omsorg for de ansatte. Vi har et godt kriserejskab, men mangler en sundhedsordning for alle ansatte. Og hvorfor giver direktoratet ikke juridisk hjælp ved beskyldninger fra indsatte?

Gennem en aktiv personalepolitik skal der sættes på forebyggelse frem for hel-

bredelse. Man bliver hvad man spiser, siges der. Og noget er der om snakken. For mange har en usund livsstil med for meget og forkeret mad, for meget tobak og for lidt motion. Den enkelte har selv ansvar for sit liv, men hvis arbejdsgiveren påtager sig et ansvar, der rækker ud over arbejdspladsen, og yder den nødvendige hjælp og støtte, gives indsatsen tifold tilbage.

Men det er ikke tilstrækkeligt, at ledelsen forbedrer sig. Medarbejderne har også et ansvar for at være et modspil til ledelsen.

Man kan vende problemstillingen med sygefravær på hovedet og sætte fokus på, hvorfor nogle medarbejdere er raske og møder op på deres arbejde. En grov generalisering siger, at jo større arbejdsplads og jo længere mod øst, jo højere sygefravær. Det har uden tvivl at gøre med arbejdspladsens kultur. Uden nogen form for videnskabelig kortlægning vil jeg påstå, at på små og mellemstore tjenestesteder er sygefraværet, når det er rensset for langtidssygdom, det laveste i Kriminalforsorgen. Stadig uden videnskabelig dokumentation vil jeg videre påstå, at det bl.a. skyldes, at de mindre enheder gør, at medarbejderne kan se en mening med deres arbejdsindsats. De har et større ansvar og føler sig som en del af et hold, hvor det er vigtigt at alle yder bidrag til resultatet. Alle kender hinanden og betydningen af at trække på samme hammel. Dette skaber en korpsånd og fælles normer, hvor det bl.a. ikke er acceptabelt, at man melder sig syg uden særdeles gyldig grund. Prisen er desværre også, at det er almindeligt, man møder på arbejde trods sygdom. Når normer først er skabt har de stor permanens og er besværlige at ændre, og hvis man ikke passer ind i normen, sker det, man presses ud af arbejdspladsen.

Vi har mange gode og dygtige kollegaer, men der er også enkelte brodne kar. For sandheden er jo, at der findes kolleger med asociale normer, hvor man gør både dem og os en bjørnetjeneste ved at fastholde dem. Med et højt sygefravær og dårligt klima til følge. Jobbet som fængselsfunktionær er hårdt, og det er ikke alle, der er robuste nok. Både de og kollegaerne var bedre tjent med, at ansættelsesforholdet til Kriminalforsorgen blev bragt til ophør.

Arbejdet med at nedbringe sygefraværet er mangesidet, men succes kræver, at der sættes ind på alle fronter. På kort sigt koster det penge, men på langt sigt kommer investeringen mere end hjem igen. ■

DEBAT

Vi skal modtage indlæg til næste nummer senest 14. februar 2006

Hvad mon der egentlig sker på Søbysøgård?

Af fængselsfunktionær Svend-Erik Møller,
Statsfængslet på Søbysøgård.

Gad vide hvor mange kollegaer der skal gå til, før der er nogen der får øjnene op for, at der er noget helt galt på fængslet?

Vi har nu syv kollegaer der er "gået ned med flaget," hvoraf de to heldigvis er kommet godt over det og er i tjeneste igen. Men én er på flex-job, da han ikke orker at køre en arbejdsskadesag om erstatning og to er på pension. Én er pt. sygemeldt og én er afgang ved døden!!

Noget er der da rivende galt ... når så mange kollegaer, på så lille et sted, må give op og bliver psykisk nedbrudt og menneskeligt ødelagt af sit job. Sygeligheden er vist også steget betragteligt i forhold hvad der var tradition for på stedet.

En kolossal forøgelse af vores mængde af arbejde, er jo haglet ned over vores hoveder de sidste år. Afdelingerne er blevet gjort større, stik imod al sund fornuft ... den største afdeling er nu på 39 fanger til én betjent om formiddagen og to om eftermiddagen. Indtil for nylig var der 40 fanger, men gennem hårdt pres har vi da langt om længe fået vores kontor igen på 1. etage, men det holdt hårdt.

Sådan er det gået de sidste par år, og jo ikke kun på Søbysøgård. Det er jo generelt over alt i systemet.

Den sidste udmelding vores politikere så kom med var atter besparelser. Søbysøgård skulle spare ½ million og det skulle man jo mene var til at overskue. Det kunne man da sagtens have fundet hist og pist ved almindelig sund fornuft. Men nej, sådan skal det ikke være. Inspektøren vælger at tro på at det er lønkroner der skal spares og selvfølgelig kun dem, der er i blå skjorter. Han og PSK'en kom med et oplæg til forhandling og der blev afholdt medlemsmøde og bestyrelsen satte sig sammen og arbejdede sig frem til nogle forslag og igen blev der afholdt medlemsmøde og så gik de til ledelsen. Deres forslag blev alle fejlet af bordet og ledelsens "oplæg", som var det oprindelige fra starten, blev os dikteret.

Der bliver sparet en nattevagt væk og vores tjenestetider bliver rykket 1 time frem, således at nu hedder vagterne 7-15 osv. Der bliver indført blanke dage og der skal kun være én tjenestefører, mod før fire, altså én til hver afdeling.

Nuvel, skal der spares, så skal der spares. En nattevagt ryger og det er så det, selvom vi absolut ikke er for mange på nattevagten. Men her bliver der sparet kr. 600.000 og det er da vist kr. 100.000 for meget. Men at tjenestetiderne skal laves om, fatter jeg ikke en skid af. Værk-

mestrenes arbejdstider skal også laves om, således at de møder ½ time senere end de plejer og jo altså også kommer hjem ½ time senere end de plejer.

Inspektøren gør det for at imødekomme at fængslet bliver en familievenlig arbejdsplads! Det er sgu da ikke særligt familievenligt først at komme hjem kl. 23.30 når de er gået i seng og sgu da heller ikke særligt familievenligt først at komme 1 time senere hjem om eftermiddagen. Det giver da alt andet lige kortere tid sammen med familien. Jeg syntes personligt, at det er meget vigtigt at kunne sidde og snakke ½ times tid når man kommer hjem fra en 2. tur og ligesom få lidt luft inden man skal hen og sove. Det går ligesom fløjten nu da de jo sover.

Ulemperne på arbejdet bliver også meget større end de er nu.

Morgenvagten skal klare det hele på ½ time med at få fangerne op, medicinudlevering, pas der skal udleveres og så også få dem af sted på arbejdspladserne. Det skal nok blive hyggeligt. Vagtskiftet kl. 15.00 bliver lige midt i, hvor fangerne kommer hjem og dem der er låst inde skal låses ud. Eftermiddagsmødet bliver også lige når fangerne er kommet hjem, hvad med det?

Nattevagten skal jo blive der til kl. 07.00 og her skal vi have vækket kostaldsfolk, vækket friggangsfolk på alle fire afdelinger og vi er jo så kun tre personaler til det nu, hvoraf den ene skal på afdeling D, for at vække folk der, ...så er der to tilbage, hvoraf den ene skal forblive i teknikken. Altså skal én mand nu piske rundt og have folk af sted, udlevere medicin og pas og hvad der nu ellers måtte være. Alt dette her sker i de sidste 2 timer af vagten og det kan da ikke være særlig sundt for kroppen, at skulle knokle sådan i den sidste del af en nattevagt.

Grænsen mellem at være en god leder og så blive til en person der bare sidder og dikterer hvordan alting skal være er ikke særlig bred. Den grænse har fængselsinspektøren, efter min mening, overskredet. Der er ikke nogen som helst mening, besparelse eller effektivisering i det at ændre vores tjenestetider, overhovedet ikke. Det er for at fængslet skal møde ens! Hallo, er det ikke netop det der kendetegner et godt firma, at man har forskellige muligheder for tjenestetider så man kan passe det ind i familielivet derhjemme. Det er vel også derfor at kontorerne på Søbysøgård netop har indført flextid!

Fængselsinspektøren kunne så let som ingenting have fremlagt at lukke fangerne ind kl. 21.30 og ikke som nu kl. 22.30. Så havde alle været glade og man havde haft mere respekt for

ledelsen. I stedet for, har han opnået lige det stik modsatte ved at ændre vores tjenestetider med alle de ulemper det medfører.

Den bedste investering en arbejdsgiver kan gøre er at investere i sit personale, så han får en tilfreds skare af medarbejdere, der så yder deres bedste til alles tilfredshed, men det er et ukendt begreb i Kriminalforsorgen.

Det er jo ikke lige sådan nogle tiltag på ens arbejdsplads der gør at sygeligheden falder, tværtimod set fra min stol.

Hvad kan man så gøre ved det, tja vi må jo ikke strejke så det må jo være noget med ingen "ekstra ydelser" fra min side. Lave sit arbejde og ikke mere og i den dur.

PS.

Efter at jeg har skrevet ovenstående indlæg er der sket følgende på Søbysøgård:

Fyns Stiftstidende og lokal tv'et fik fat i, at der skulle slækkes på sikkerheden i fængslerne om natten. Dette kunne få ledelsen op af stolen: Vupti, var de klar til at forhandle med DF. Lokalfdelingen mødte ret hurtigt op og man blev enige om, at der kunne skæres andre steder! Men det hjælper naturligvis ikke på slutresultatet: At der er en mand mindre på fængslet. Tjenestetiderne er heller ikke blevet lavet om og nu da vi har kørt med dem i et stykke tid, syntes størstedelen af personalet at det er noget skidt. Vi oplever at nattevagten er dybt stresset og forvirret de sidste par timer de er på vagt. Kan ikke falde i søvn når de kommer hjem og det skal jo nok være rigtig sundt. De sidste tre kvarter af vores 2. tur sidder vi bare og venter på at fangerne skal lukkes inde kl. 22.30. Fangerne er på deres stuer, for det meste, og ligger også bare og venter på at vi kommer og låser døren. Så er vi ni mand på arbejde og føler os meget til grin over at vi skal blive på vores job en time længere end vi plejer, bare fordi ledelsen ikke vil lukke fangerne ind kl. 21.30, som jo er det normale i vores fængsler.

Oven i alt det her har vi så lige fået en indkaldelse til en temadag hvor temaet er: **Arbejds glæde og begejstring!** Men jeg har forstået, at der kommer en person udefra og laver et "show" i stedet for at man tager den aktuelle situation på fængslet op til alvorlig drøftelse, når vi nu alle sammen er samlet. ■

DEBAT

Hvor længe kan vi blive ved?

Af fængselsfunktionær Beth Manscher, afdeling 20, Statsfængslet ved Horserød.

Vi har nu igennem lang tid været plaget af, at der ikke er personale nok. Det munder ud i alt for mange vagter der ikke kan dækkes, og dermed mange ekstravagter.

Vagterne skal jo dækkes på den ene eller den anden måde, og det er selvfølgelig rarest på frivillig basis og jeg synes, at der fra personalet har været stor velvilje til at tage de ekstravagter der har været.

Men nu er vi ved at været trætte i Horserød og ved at være fyldt op af Horserød.

Det påvirker i den grad ens egen person, men også ens familie lider under det store pres der er fra Horserød. Man er ikke særlig meget hjemme, og når man er hjemme er man måske lidt fraværende, eller har lettere ved at blive irriteret fordi man tager stressen med hjem, og fordi man ikke har fri længe nok til at man når at koble fra.

Jeg ved godt at man bare kan sige nej, men kan man være det "bekendt" over for sine kollegaer? Det betyder jo bare, at så er der nogle andre der skal tage endnu mere, eller at der er nogle der bliver pålagt vagter. Det er selvfølgelig spillets regler, men det er ikke det mest hyggelige at få.

Overbelægget gør det ikke mindre stresset at være på arbejde.

Hver dag skal vi diskutere med indsatte om at de skal bo to mænd eller kvinder på 6-8 m², og vi kan godt forstå deres frustrationer. Men da det er os der står overfor dem og fortæller det, skal vi også høre deres frustrationer og hvor latterlige vi er. At prøve at forklare dem at det ikke er noget vi har bestemt, men at politikerne har bestemt at overfylde fængslerne, for at få ventelisterne ned, er som regel fuldkommen nytteløst.

I vores system er det næsten altid budbringeren der bliver skudt, og det er os betjente, der er budbringere. Vi ved godt at det er sådan det er, og vi kan klare det langt hen ad vejen, men vi har også en grænse. Den grænse bliver rykket jo mere stresset og presset man er og for flere er den overskredet for længst.

Ledelsen udtaler at, "de til stadighed forsøger at gøre medarbejdere, på andre tjenestesteder interesserede i at blive forflyttet til Horserød." Hvordan? Hvad bliver der gjort for at gøre Horserød mere attraktiv?

Man gør ikke et tjenestested mere attraktivt ved at sige: "Det faste personale orker ikke mere... Hjælp."

Opstarten af arrestafdelingen har ikke gjort presset mindre. Vi har ikke fået mere personale, da vi opnormerede med 4 vagter mere i døgnnet. Det giver bare flere ekstravagter. Og på grund af for få ansøgninger til arresten, bliver mange pålagt at forrette tjeneste dér for en periode, som gør at der er stor udskiftning, hvilket også er en stressfaktor for de faste personaler der er.

Udstationerede. Hvordan hænger det sammen, at vi i en så presset personalesituation, har folk der er udstationerede?

Undertal af socialrådgivere betyder også, at det kan være svært for de indsatte at få en samtale med dem. Så skal vi lægge øre til at det er fordi de ikke gider hjælpe dem, eller at det er personalet der ikke har videresendt anmodningen.

Der er også opgaver som det for socialrådgiverne ikke har været muligt at nå, hvorfor vi påtager os nogle af deres opgaver, som f.eks. løsladelsessamtaler og skrive løsladelsesmoduler.

Som om alt dette ikke var nok, så skal vi også spare 3,4 millioner kroner...

Ledelsen mener her at de virkelig har anstrengt sig for at komme med en løsning til besparelserne. En løsning der efter et fængselsfagligt og sikkerhedsmæssigt hensyn er bedst for alle.

Men man kan da ikke have lagt den største vægt på det sikkerhedsmæssige hensyn, for så havde man ikke nedlagt en formiddagspost på Projekt Menneske, og dermed pålagt kollegaer at gå alene på afdelingen. Hvor er de sikkerhedsmæssige hensyn til kollegaen her?

Hvad med mandlige kollegaer? Da det er en afdeling kun for kvindelige indsatte, er der stor mulighed for at en mandlig kollega, bliver udsat for falske beskyldninger om seksuel chikane, fra de indsatte.

Ydermere er det en halvåben afdeling, så der skal altid være en funktionær på afdelingen. Det vil sige, at om formiddagen kan kollegaen ikke hente post eller følge indsatte til og fra centralvagten ved for eksempel udgang. Kollegaen er afhængig af, at andre kollegaer lige kan træde til og forlade deres afdeling.

Der har længe været så meget omkring det psykiske arbejdsmiljø.

Vi er mange der i november 2005 modtog et skema fra Dansk Statistik vedrørende det psykiske arbejdsmiljø. Man sætter sig ned og udfylder det mens man tænker, "til hvad nytte er det?"

Det psykiske arbejdsmiljø i Horserød, er om noget blevet dårligere, men det er der jo ikke noget at sige til, med det pres der ligger på personalet.

Presset gør også at vi funktionærer er hårdere ved hinanden, tolerancen mellem os indbyrdes er blevet mindre. Vi bliver nødt til at passe på hinanden, for vi har kun hinanden at stole på.

At gøre arbejdsmiljøet bedre behøver ikke koste penge, at vise fleksibilitet og interesse for personalet, ville være et godt sted at begynde, og det er helt gratis.

Spar dog alle de penge I bruger på smarte konsulentfirmaer. Mig bekendt har vi ikke fået noget for pengene; i hvert fald ikke noget brugbart. Start med at vise interesse og fleksibilitet.

Hvad skal der til for at det går op for ledelsen, at de bliver nødt til at lave nogle radikale ændringer?

Der bliver brugt flere millioner på "fængselspleje," ikke at forveksle med personalepleje: Et ord som virker fuldstændigt ukendt i vores system.

Vi vil gerne beholde det personale vi har og have at der kommer nye til, men det er ikke nemt at få det regnestykke til at gå op.

Noget må der ske, og det kan kun gå for langsomt.

Folk kører på pumperne og alternativet er flere sygemeldte. ■

DEBAT

En arbejdsskade kan få store personlige konsekvenser

Af tidligere værkmester Henrik Plougstad, Statsfængslet i Horsens.

I disse tider hvor der bliver debatteret en del om sikkerhed, syntes jeg det kunne være en god ide, at oplyse jer om, at det ikke kun er jeres fysiske og psykiske sikkerhed overfor de indsatte det handler om, men også arbejdsmiljøet overfor hinanden som gode kollegaer, der sker jo mange ting i hverdagen som man ikke selv altid er herre over, det gælder både det fysiske som det psykiske arbejdsmiljø.

Da jeg igennem længere tid har gået og overvejet om jeg skulle skrive et indlæg eller ej om min egen arbejdsskadesag er jeg nu kommet frem til, at for nogen kan det være en nyttig viden, for at sikre sig selv og sin familie i fremtiden. Hvis skaden skulle ske.

Jeg har tidligere været ansat som værk-mester i produktionssnedkeriet i Horsens, et job som jeg var glad for, med de udfordringer som hverdagen nu kunne bringe.

Arbejdsskaden

Den 25. sep. 2002, startede dagen som den plejede, vi havde travlt i produktionen og de indsatte arbejdede det de nu formåede, klokken blev 12.00 og der var middagspause, men desværre for personalet var der en lastbil der skulle have læsset.

Min kollega og jeg begyndte, at læsse lastbilen og det gik da meget godt, men på et tidspunkt kørte pallevognen på lastbilens lift. Jeg holdt ved pallen med alle mine talenter, mens min kollega løftede pallevognen lidt, mens jeg står der og holder ved pallen vil chaufføren lige være venlig og løfte liften lidt, men han glemte at sige det til mig.

Hvad han ikke kunne vide var, at liften var i stykker og idet han løfter liften giver det et ordentlig klask op igennem ryggen på mig, jeg bandede og skulle lige sunde mig lidt da det gjorde ondt helt op imellem skulderblade-ne, men jeg havde lært hjemmefra, at det bare skulle arbejdes væk. Heldigvis for mig var der en kollega til stede, men jeg fortalte det også med det samme til min leder, men nok mest i kraft af at det gjorde ondt.

Efterfølgende blev det værre og værre så jeg fik fysioterapi, men lige lidt hjalp det, her

skal det siges, da det var en arbejdsskade betalte anstalten for fysioterapien. Jeg begyndte samtidig, at lide af hovedpine og spændinger imellem skulderne og nakken, det trak ned i ryggen, hvor jeg følte, at noget skubbede sig ud når jeg sad. Jeg fik det dårligere og den 7. nov. 2002 gik jeg hjem midt på dagen. Dagen efter meldte jeg mig syg.

Behandlingsgaranti

Efter diverse lægeundersøgelser konstaterede man, at jeg havde fået et kompressionsbrud på første lændehvirvel samt at der ved den nederste lændehvirvel var ødelagt en båndskive. Imellem de to skader har man konstateret et skred, som på længere sigt skal stivgøres.

Da man fra hospitalets side ønskede, at prøve div. forskellige konservative behandlinger først, tog det næsten 10 måneder inden jeg blev henviste til operation. På selve operationen var der ca. 8 måneders ventetid. Imellem de to tider var der ventetiden på hvilken type operation de ønskede at udføre. Så allerede her er der en god grund til, at man tegner en forsikring på behandlingsgaranti.

Det vil mindske risikoen for afskedigelse ved længerevarende sygemelding. Forsikringen kom et par måneder før jeg blev ramt af arbejdsskaden men jeg var "klogere," det offentlige må da være interesserede i at personer der er i arbejde kommer hurtig tilbage igen. Men nej, ting tager den tid, ting tager.

I dag har jeg fået indsat en kunstig discus protese der hvor båndskiven var ødelagt, så lidt bedre er det da blevet, men ikke nok til at jeg kunne beholde mit job i staten.

Hvad jeg syntes er for dårligt, da der flere steder står i Tjenestemandsløven, at man som tjenestemand er forpligtet til at påtage sig, et passende job indenfor staten via omskoling.

Hvor er det sociale ansvar fra staten henne, når man som jeg bliver afskediget, uden på noget som helst tidspunkt at have spurgt mig, om jeg havde nogle ønsker eller evner som kunne bruges andre steder.

Staten må da også have interesse i at få noget for pensionen som de betaler til en. Det kunne jo ske ved, at man fik tilbudt et skånejob eller flexjob.

Troen på dig selv

Jeg kunne skrive en lang historie om hvor dårligt man bliver behandlet af de forskellige systemer, men en ting er sikkert hvis man bliver langtidssygemeldt skal man være stærk i psyken. Man må for guds skyld aldrig lade andre styre ens sygesag, uden selv at vide nøjagtig hvad der foregår.

Det er også vigtigt, at man tager imod al den opbakning som man får hjemmefra det er trods alt også deres fremtid der står på spil.

Sæt dig grundigt ind i de love og regler der er på området, de fleste love og regler kan downloades fra nettet. Lad dig aldrig blive presset til, at gå på arbejde selvom Helbreds-nævnet vurderer dig som egnet, de er jo også læger med deres meninger. Sørg for at have jævnlig kontakt med fagforeningen samt egen læge både fysisk og telefonisk, da det er dem der støtter og hjælper dig i din sygesag.

Hvad kan man selv gøre

Er fagforeningen kompetente nok til, at styre din sag?. Ja hvis der bliver arbejdet på sagen og de ikke samtidig er overbebyrdet med personsager, det er jo ikke rart, at få at vide når man ringer, at pågældende sagsbehandler er sygemeldt eller ikke har tid, eller de vender tilbage senere, men ringer ikke.

Så i mit tilfælde kontaktede jeg en advokat som bor i min egen by, det betyder meget, at man har muligheden for fysisk at kunne komme i kontakt med den der hjælper, selvom det så koster et større beløb, der er jo langt fra Jylland til Sjælland.

Det er jo samtidig ens egen fremtid man ligger i andres hænder, så sørg for at dobbelt tjekke de spørgsmål der må være, søg efter oplysninger som kan hjælpe, men der skal her siges, at der desværre ikke er ret mange oplysninger nogen steder når man er tjenestemand. Man har ikke de store muligheder for at sammenligne ens sygesag med andres og det har man virkelig brug for når man som jeg gik sygemeldt i næsten 3 år.

Til fornævnte skal der siges, at jeg også har modtaget en god hjælp fra vores fagforening, men som jeg skriver følte jeg desværre, at der var for langt imellem Jylland og Sjælland.

DEBAT

Forsikring

I min naivitet til jobbet i sin tid, var det da også sådan, at jeg ikke havde fået tegnet en heltidsulykkesforsikring på mig selv, da en tidligere tillidsmand mente og overbeviste mig om, at det ikke var nødvendigt, at have sådan en forsikring. Det var spild af penge og man var bedre forsikret ved at være tjenestemand.

Til det kan jeg i dag kun sige, at man altid skal tegne en heltids-ulykkesforsikring via et forsikringsselskab.

Selvom man er ansat som tjenestemand er det ikke sikkert man bliver afskediget med ret til egen pension, måske bliver man vurderet egnet af Helbreds-nævnet til at kunne varetage ens egen jobfunktion og fagforeningen kan måske ikke vinde sagen eller man bliver afskediget med ret til aktualiseret opsat pension, den giver kun de år man har nået at spare op i tjenesten.

Men man kan også være "heldig", at være berettiget til svageligheds-pension det kræver, at man har fået nedsat sin erhvervs-evne med mindst 50 procent eller mere af Helbreds-nævnet og at man har opnået de fulde ti års ansættelse i staten. Hvad jeg ikke havde så jeg var desværre kun berettiget til den egen pension jeg selv havde nået, at spare op via ancienniteten (aktualiseret opsat pension).

Hvis Arbejdsskadestyrelsen har vurderet, at erhvervsnevnetabet er lig med eller større end 15 procent, da skal staten tilkende en tilskadekomstpension som er væsentlig højere end opsat pension.

Altså hvis man er afskediget som utjenstdygtig i sin stilling og ens erhvervs-evne af Helbreds-nævnet er nedsat med 50 procent eller mere, da er man berettiget til at få tilskadekomstpension hvis Arbejdsskadestyrelsen vurderer ens erhvervsnevnetab lig med eller større end 15 procent.

Men inden man når så langt i ens arbejdskadesag, kan der sagtens gå op til 2 eller 3 år.

Det er her ens egen forsikring spiller ind, da den vil betale tabt arbejdsfortjeneste der hvor ingen andre forsikringer dækker f.eks. hvis man er blevet afskediget og stadigvæk er sygemeldt. Ens fremtid er ikke klarlagt, man

er ikke blevet f.eks. opereret eller man rekreerer efter operationen og er ikke blevet arbejdsprøvet eller omskolet.

Arbejdsskadestyrelsen kan også først tilkende en evt. midlertidig erhvervsnevnetab når der er ved, at være klarhed på ens fremtidige helbred.

Presset fra kommunen

Kommunerne kører også med en revolvermetode, når de mener, eller tror, man er klar og det er typisk før lægerne melder én klar, at de vil have at man skal arbejdsprøves.

Hvis man nægter og henviser til lægernes mundtlige eller skriftlige udtagelser, ryger man direkte på kontanthjælp eller kommer ned i det de kalder for det sorte hul fordi de har vurderet, at man ikke er så syg som man nu er eller at man kan arbejdsprøves, men ikke ønsker at påbegynde, fordi man stadigvæk er syg. Da kan man ikke modtage nogen former for kontanthjælp fra kommunen.

Men selvom man har retten til sygedagpenge og kommunen lukker kassen fordi de mener, man ikke opfylder loven, kan der gå lang tid med en ankesag.

Husk altid at få en kopi af udtalelsen fra lægen så har man dokumentationen i orden. Når så tiden er kommet til, at man skal arbejdsprøves er det vigtigt, at man fastholder retten til selv-bestemmelse på de muligheder man nu må have. Der skal selvfølgelig tages hensyn og man skal være realistisk i forhold til de skavanker man nu har fået, men arbejdsprøves skal man.

Fremtiden

I mit eget tilfælde forholdte jeg mig retten til et Pc-kørekort da jeg ønskede, at starte uddannelsen til socialrådgiver så det at lære Office-programmet at kende var realistisk, men jeg skulle samtidig søge om optagelse på Den Sociale Højskole.

Jeg var nu heldig. For jeg blev optaget, så i dag er jeg i fuld gang med uddannelsen som socialrådgiver. Jeg håber og tror på at jeg kan gennemføre uddannelsen selvom det er svært, når smerterne distraherer koncentrationen for ny indlæring og man samtidig sidder blandt unge mennesker med stærke ven-

stredrejede synspunkter og tænker tilbage på systemet hvor konsekvenspædagogikken var et nøgleord. Man havde jo ikke i sin vildeste drøm troet, at ens arbejdsskade skulle gøre sådan, at man endte her på skolebænken igen.

Jeg har kun overfladisk fortalt om de problemer der kan opstå når man bliver ramt af en arbejdsskade, da listen vil blive lang og måske for intetsigende for nogen. Man er jo usårlig til det rammer en selv, sådan havde jeg det også, men jeg blev klogere. Et gammelt ordsprog siger "af skade bliver man klog, men sjældent rig" jeg syntes det passer godt på en person som mig. Men jeg har da lært af det, i dag har jeg tegnet en heltidsulykkesforsikring.

Jeg vil her til slut sige til jer der skulle være så uheldige, at komme til skade og bliver afskediget: Klø på og tro på jer selv. Selvom man har ondt i både kroppen og sjælen, så tag imod al den opbakning og kærlighed som man får af sine medmennesker; de mener det kun af godhed. ■

DEBAT

Mangel på julestemning i Arresthuset i Næstved

Af Eva Linke, Arresthuset i Næstved.

Midt i de tider med overbelæg, og politi der presser os til at finde pladser til deres anholdte, så opdager vi i herværende arresthus at vores sikkerhedsnet, overfaldsalarmerne, ikke virker, da systemet er forældet.

Det skete den 23. november 2005.

Vi får at vide at der kan gå helt op til 6-8 uger, inden de har de ting hjemme der skal bruges til det nye system.

Vi som personale ved ikke hvad vi skal, og føler os meget utrygge ved situationen, og rigtig meget utrygge ved at vide at vi kan blive slået ned, eller blive taget til gidsler uden at der er nogen der får noget af vide.

Og så er det, at jeg kommer til at tænke på, hvad jeg yder for systemet, men når den sidste sikkerhed bliver taget fra mig, hvor lidt systemet gør for mig og mit velbefindende når jeg gør tjeneste.

At systemet leger kispus med mig og mine kollegaers helbred, det giver altså et ekstra psykisk arbejdspress, der kan mærkes både på arbejdspladsen og på hjemmefronten.

Det har været helt hårrejsende at opleve at mit helbred eller liv ikke betyder mere i dette systems øjne.

Og da jeg ved, at der er andre arresthuse der har samme alarmsystem som vores, så er det man tænker, næste gang er det nogle af mine kollegaer, men bare i et andet arresthus, der skal føle sig utrygge.

Øv en julestemning. ■

Besparelser

Af fængselsfunktionær Jørgen Højegaard, Arresthuset i Køge.

I 2004 indsendte Arresthuset i Køge ansøgning til Direktoratet for Kriminalforsorgen for at få lov til at oprette 12 timers vagter. Efter en forsøgsperiode fik vi tilladelse til oprettelsen, hvilket vi selvfølgelig var meget tilfredse med.

I brev af den 1. oktober 2004 fra John Kristiansen, Sikkerhedsenheden, hvori vi får den endelige tilladelse, skriver han: "Direktoratet skal endnu engang oplyse, at man som udgangspunkt er imod lange vagter, da lang

arbejdstid er belastende for det psykiske arbejdsmiljø samtidig med, at det kan svække sikkerheden generelt, da medarbejdernes opmærksomhed nedsættes ved mange timers tjeneste." Citat slut.

Jeg undres, når jeg nu ser, at vi bliver pålagt at have en døgnvagt i arresthuset. Men det kan selvfølgelig hverken gå ud over sikkerheden eller det psykiske arbejdsmiljø, det drejer sig jo kun om besparelser.

Håber I alle får et godt nyt år. ■

Dansk Fængselsforbund Lokalafdelingen i Horsens

Der indkaldes hermed til ordinær generalforsamling

**TORSDAG DEN 16. MARTS 2006
KL. 21.30 I KANTINEN I FORBYGNINGEN**

Indkomne forslag skal være formanden i hænde senest 8 dage før afholdelsen af den ordinære generalforsamling.

Medlemmer, som på grund af tjeneste, sygdom eller ferie, er forhindret i at deltage kan afgive stemme ved fuldmagt. Ingen medlemmer kan benytte mere end én fuldmagt.

Sædvanen tro vil lokalafdelingen selvfølgelig være vært ved et lettere traktement.

På vegne af Dansk Fængselsforbunds
lokalafdeling i Horsens og på gensyn!

Brian Sørensen
Sekretær

GENERALFORSAMLINGER

ARRESTFUNKTIONÆRERNES
ORGANISATION
SJÆLLAND

afholder ordinær generalforsamling

**Torsdag den 16. marts 2006 kl. 15.30
i Selskabslokalerne (tidl. Heesche's)**

Dronningensgade 30,
4100 Ringsted.

Vel mødt, på bestyrelsens vegne!

Lokalafdelingen af

Dansk Fængselsforbund i Nyborg

afholder

ordinær generalforsamling

**fredag den 3. marts 2006
kl. 19.30 i Den Røde Barak.**

På bestyrelsens vegne
Uffe Sandgaard
Formand.

Dansk Fængselsforbund

Afdelingen i Vridsløselille

afholder

ORDINÆR GENERALFORSAMLING

**ONSDAG DEN 29. MARTS 2006 KL. 14.00
I PERSONALEHUSET**

På bestyrelsens vegne

Michael Kaj Jensen
formand

**Fængselsfunktionærernes
Organisation
på Københavns Fængsler**

afholder

ordinær generalforsamling

DEN 16. MARTS 2006 KL. 15.30

i VALBY MEDBORGERHUS
Tofttegårds Plads, 2500 Valby

Indkaldelse, dagsorden samt beretning udsendes
den 2. marts 2006.

Der er spisning fra kl. 14.00 - tilmelding hertil skal være
bestyrelsen i hænde senest den 7. marts 2006.

Med venlig hilsen
På bestyrelsens vegne
Ina Rasmussen

GENERALFORSAMLINGER

Lokalafdelingen på Kærshovedgård

afholder generalforsamling jf. vedtægterne
den 8. marts 2006 kl. 19.00 i Gimle
Da lokalafdelingen er vært ved spising
efter generalforsamling er tilmelding
nødvendigt, til enten 203jff eller 203svj

**Med venlig hilsen
Steen V. Jensen**

Dansk Fængselsforbunds lokalafdeling
Kærshovedgård

PERSONALEORGANISATIONEN VED STATSFÆNGSLET I RINGE

AFDELING AF DANSK FÆNGSELSFORBUND

BOLTINGGÅRDSVEJ 10 - 12
TELEFON. 63622892

**GENERALFORSAMLING
TORSDAG DEN 9. MARTS 2006
KL. 19.00**

AFHOLDES PÅ FÆNGSLET

Dansk Fængselsforbund **HERSTEDVESTER AFDELING**

afholder ordinær generalforsamling

**torsdag den 9. marts 2006 kl. 15.00
i Personalehuset.**

Tilmelding til spising skal ske til bestyrelsen
senest den 2. marts 2006.

På foreningens vegne
John Rasmussen
formand

Dansk Fængselsforbund **Sdr. Omme afdelingen**

afholder

**ordinær generalforsamling
Onsdag den 15. marts 2006
kl. 19.00**

i "huset" Holdgårdsvej 91

På foreningens vegne
Jørgen Mark
afdelingsformand

NAVNE

Efter 36 års tjeneste lægger "drillenissen" nøglerne Ole Jakobsen, Arresthuset i Århus

Med udgangen af 2005 sagde Århus Arrest og Kriminalforsorgen farvel til fængselsfunktionær/overbetjent Ole Jakobsen efter lang og tro tjeneste inden for etaten.

Efter en glørværdig karriere i fri-sørbranchen både i England og her i Danmark, lagde Ole saksen i skuffen og skiftede uniform til fængselsvæsenets mørkegrå habit.

Ole startede som fængselsbetjent på prøve ved Københavns Fængsler og Blegdamvejens Fængsel i året 1969. Her gennemgik han den, dengang "skrappe" fængselsskole med et godt resultat. Efter en del år i København søgte Ole i 1977 til Jylland. Først blev det til en udstationering og senere til fast ansættelse i Århus arrest.

Selvom Ole er Nordjyde valgte han at lægge al sin energi i Århus, helt frem til efteråret 2005, hvor han gik på pension.

Ole stoppede egentlig før planlagt. Ole er både stædig og beslut-som, hvilket følgende lille historie giver et indblik i.

På en fangetransport beskadigede Ole sit ene ben, da en indsat flygtede fra transportvognen. Trods et svært beskadiget ben, eftersatte Ole og en kollega den undløbne fange, som blev indhentet og ilagt håndjern. Fangen blev ført tilbage til

transportvognen og herefter afleveret på rette sted.

Det viste sig senere at Ole havde brækket benet og da han fortalte hospitalspersonalet historien om den undløbne fange, havde de svært ved at tro ham.

Episoden må siges at være en "rigtig" tjenestemand værdig, Ole var herefter sygemeldt fra arbejdet og overgik til pensionisternes rækker.

Ole var en vældig god kollega med godt humør og altid med på skæg og ballade. Godmodigt drilleri var et af hans humoristiske indslag. Oles gode humør og friske bemærkninger gjorde at han var vel-lidt i hele arresthuset.

Man skulle dog ikke tage fejl af Ole. Han kunne godt blive skarp i replikken (lettere ophidset) når noget gik han imod og hvis han syntes at noget var helt ude i hampen. Så skete det at både fanger, kolleger og til dels ledelsen måtte stå for tur.

Ole havde virkelig en god indsigt i "bageriets mysterier", specielt kager var hans speciale. Ole benyttede enhver lejlighed til at minde om at det kostede kage hvis man havde "bommet," hvilket han også selv måtte sande et par gange.

Når nu Ole er gået på pension kan han passende fortsætte med at

handle, for en lille finansmand/handelsmand er der i ham. Ole har ejet sommerhus, grund og flere sommerhuse, som dog er solgt igen, sikkert med en pæn fortjeneste. Han skifter også jævnligt privatvognen ud med en ny model. Ole har altid vidst hvad penge er værd, men han bruger gerne løs af formuen, når han og hustruen Dorte tager på en af deres mange udlandsrejser.

Vi ønsker dig hermed held og lykke med dit otium og pas nu godt på helbredet og fru. ■

Personalet ved Arresthuset i Århus

NAVNE

25 års jubilæum Søren Klit, Arresthuset i Vordingborg

Torsdag den 1. december 2005 kunne Søren Klit fejre sit 25 års jubilæum i Kriminalforsorgen.

Dagen blev fejret med en veltilrettelagt og meget hyggelig reception på politigården i Vordingborg.

Søren startede sin karriere i Vridsløselille den 1. december 1980, hvor han allerede dengang viste sin store interesse for fagforeningsarbejde. Fra Vridsløselille var Søren et smut i Maribo, inden han den 15. marts 1985 endte i Vordingborg, hvor han siden har forrettet tjeneste.

Søren har i sin tid i Vordingborg Arrest fungeret først som sikkerheds-

repræsentant og senere som tillidsrepræsentant. Begge hverv udført med stor ildhu og omhyggelighed. Det er blandt andet Sørens fortjeneste at Vordingborg som det første arresthus indførte MIO.

Sørens store interesse for det fagpolitiske har betydet, at han i dag bestrider posten som en både vellidt og respekteret formand for AO-Sjælland.

Som kollegaer kender vi Søren som en omhyggelig, til tider meget omhyggelig, kollega der både rummer det humoristiske, og når det kræves, det alvorlige spektrum.

Dine kollegaer i Vordingborg ønsker dig rigtig hjerteligt tillykke med dagen, og håber du fremover vil bevare gejsten, herunder også det fagpolitiske. ■

På dine kollegaers vegne

*Palle Hansen
Tillidsrepræsentant*

25 års jubilæum Henrik Holm, Arresthuset i Holstebro

Fængselsfunktionær Henrik Holm kan nu se tilbage på 25 år i Kriminalforsorgen. Han startede sin karriere som arbejdsmand på Statsfængslet Vridsløselille. Tiden som arbejdsmand blev ikke lang, for kort tid efter valgte Henrik at starte som fængselsbetjent på prøve. Henrik var sikkert den gang i den tro, at det var nemmere at være fængselsbetjent end arbejdsmand. I øvrigt kan Henrik fortælle mange sjove historier fra hans ellers korte tid som arbejdsmand i Kriminalforsorgen.

Henriks tid i Vridsløselille blev dog ikke så lang, da han ret hurtigt valg-

te at søge til Statsfængslet Gribskov, hvor Henrik hurtigt blev rigtig glad ved at være. Desværre for Henrik blev Gribskov jo lukket med udgangen af 1999, så den 1. januar 2000 startede han i Kolding Arrest, og den 1. april 2001 kom Henrik så til Holstebro, og det er vort indtryk, at Henrik nu er faldet godt til – både i arresten og i byen.

Henrik er for os kolleger en god og behagelig fyr, som altid er i godt humør og gerne vil fortælle en historie.

Hans nyeste "dille" er en BMW motorcykel, som optager ham meget

og heller ikke inden for denne af Henriks mange interesser går han ned på udstyret. Han ligner jo en hel rummand, når han møder ind på tjeneste i læder og hjelm.

Henriks jubilæumsdag var den 19. januar 2006.

Alle dine kolleger vil ønske dig rigtig hjerteligt tillykke med jubilæet og ønske dig alt muligt godt fremover. ■

*Personale og ledelse
i Arresthuset i Holstebro*

NAVNE

25 års jubilæum

Torben Jensen, Arresthuset i Silkeborg

Så er det tid til det første 25 års jubilæum i Silkeborg i år.

Torben Jensen startede sin karriere i Kriminalforsorgen den 1. februar 1981 i Statsfængslet i Horsens. Efter et års tid i Horsens, blev han i 1982 den første af en stribe dygtige unge fængselsbetjente der forlod "slottet," for at forrette tjeneste i Arresthuset i Silkeborg.

De første år var han makker med Hans Damgård, fra hvem han sugede visdom og lærdom til sig. Torben citerer stadig ord der er udsprunget fra Damgård's mund, her 15 år efter hans bortgang.

Torben er altid klar med en frisk bemærkning, selv om vi må tilstå, at

der måske er et par af dem der burde skiftes ud, f.eks.: Det skider vi dykkere på" eller "Jeg går lige ud og tisser på brættet."

Også når ærmerne skal smøges op er Torben frisk, og det er heller ikke tilfældigt, at han i det forgangne år blev hyldet og fejret som "Årets medarbejder" i Silkeborg arrest. Torben har udvist stort engagement i maling af arresten, samt skaffet rigtig flot belysning på alle gangarealerne i arresten.

Nævnes skal også dit flotte "brobygningsarbejde" til politiet, hvor du gennem dit medlemskab af bestyrelsen i Silkeborg Politi Idræt, har været med til at gøre samarbejdet lettere.

Idræt har du også tit selv dyrket. Du har ofte ladet dig inspirere af hvad viserne på din vægt viser, til at løbe eller cykle meget, indtil I igen er blevet enige om den rette vægt.

Disse "motionsdiller" er blevet en livsstil for dig, og udstyret går du aldrig ned på.

Vi har alle glædet os til at komme til receptionen den 1. februar, og håber, at du havde en god dag. ■

*På vegne af personalet
i Arresthuset i Silkeborg*

Jan W. Andersen

25 års jubilæum

Knud Erik Kristiansen, Arresthuset i Nakskov

Knud Erik har den 1. februar 2006 været ansat i Kriminalforsorgen i 25 år. Han startede sin karriere på Vestre Fængsel og kom til Maribo Arrest efter et par år, hvorefter han senere rykkede lidt vest på og nu gør tjeneste i Nakskov Arrest. Knud Erik er generelt en glad mand. Han har et smittende humør, en god humor og altid en kvik bemærkning klar. Han er manden man skal spørge, hvis man er i tvivl om de vejledende bestemmelser og noget der vedrører tjenestemandensloven. Han er også vores depotforvalter og sørger for, at alt er

på lager, eller i hvert fald snart kommer på lager.

Knud Erik er glad for mad, så vi kan få meget tid til at gå med at snakke om livretter og hvad der skal drikkes til disse.

Knud Erik, du ønskes hjertelig tillykke med jubilæet. Vi glæder os til at fejre dagen med dig i dit hjem og ser frem til de næste mange år i dit behagelige selskab. ■

*På personalets vegne
Erling Bødker Pedersen*

ØKONOMISK STØTTE TIL STUDIETURE for KRIMINALFORSORGENS PERSONALE

Etatsudvalgets Fritidsudvalg henleder opmærksomheden på at interesserede rejsearrangører fra nedenstående tjenestesteder kan ansøge om tilskud til studieture i perioden **01. juli 2006 – 30. juni 2007**.

Region 5: "Amterne": Vejle og Sønderjylland samt Grønland.

Statsfængslet i Horsens, Fussingsvej 8, 8700 Horsens
Statsfængslet i Møgelkær, Møgelkærvej 15, 8700 Horsens
Statsfængslet ved Nr. Snede, Vejlevej 45, 8766 Nr. Snede
Statsfængslet i Renbæk, Renbækvej 12, 6780 Skærbæk
Arresthuset i Kolding, Tingvejen 1-3, 6000 Kolding
Arresthuset i Vejle, Skolegade 3 B, 7100 Vejle
Arresthuset i Haderslev, Laur. Skaugade 1 A, 6100 Haderslev
Arresthuset i Sønderborg, Kongevej 43, 6400 Sønderborg
Arresthuset i Tønder, Nørregade 31 A, 6270 Tønder
Arresthuset i Åbenrå, Haderslevvej 1 A, 6700 Åbenrå
Afdelingen i Kolding, Olaf Ryesgade 7 R, 2., 6000 Kolding
Lokalkontoret i Horsens, Tobaksgården 8, 8700 Horsens
Afdelingen i Sønderjylland, Ny Allégade 9, 6100 Haderslev
Lokalkontoret i Sønderborg, Jernbanegade 7, 2., 6400 Sønderborg
Formanden for afd. i Grønland, Gustav Olsen, Anstalten for domfældte i Ilulissat, Postboks 219, 3952 Ilulissat.

Region 6: "Amterne": Nordjylland, Århus, Viborg, Ringkøbing og Ribe samt Grønland.

Statsfængslet på Kragsskovhede, Sindalvej 81, 9981 Jerup
Statsfængslet Kærshovedgaard, 7430 Ikast
Statsfængslet ved Sdr. Omme, Holdgaardsvej 142, 7260 Sdr. Omme
Arresthuset i Esbjerg, Jyllandsgade 101, 6700 Esbjerg
Arresthuset i Frederikshavn, Danmarksgade 6, 9900 Frederikshavn
Arresthuset i Herning, Østergade 9, 7400 Herning
Arresthuset i Hjørring, Jernbanegade 12, 9800 Hjørring
Arresthuset i Hobro, Adelgade 75, 9500 Hobro
Arresthuset i Holstebro, Rådhuset, Nørregade 25, 7500 Holstebro
Arresthuset i Nykøbing Mors, Tinghusvej 2, 7900 Nykøbing Mors
Arresthuset i Randers, Møllestræde 8, 8900 Randers
Arresthuset i Ringkøbing, Kongevejen 16, 6950 Ringkøbing
Arresthuset i Silkeborg, Chr. d. VIII Vej 2 C, 8600 Silkeborg

Arresthuset i Viborg, Sct. Nicolajgade 1, 8800 Viborg
Arresthuset i Aalborg, Andres Borks Vej 3, 9000 Aalborg
Arresthuset i Aarhus, Christiansgade 1, 8100 Aarhus C
Pensionen Lyng, Timlundvej 44, 7270 Stakroge
Pensionen på Fanø, Hovedgaden 87, 6720 Fanø
Pensionen Skejby, P.O. Pedersensvej 1, 8200 Aarhus N
Afdelingen i Esbjerg, "Esbjerg", Skolegade 31, 1., 6700 Esbjerg
Afdelingen i Holstebro, Brotorvet 3, 2.th., 7500 Holstebro
Lokalkontoret i Herning, Østergade 9, 7400 Herning
Afdelingen i Randers, Houmeden 12, 2., 8900 Randers
Afdelingen i Viborg, Sankt Mathias Gade 100, st.tv., 8800 Viborg
Afdelingen i Nordjylland, Kong Hans Gade 18, 9100 Aalborg
Lokalkontoret i Frederikshavn, Danmarksgade 36 A, 1., 9900 Frederikshavn
Afdelingen i Aarhus Nord, Graven 25, 8000 Aarhus C
Afdelingen i Aarhus Syd, Fiskergade 41, 4., 8000 Århus C.
Formanden for afd. i Grønland, Gustav Olsen, Anstalten for domfældte i Ilulissat, Postboks 219, 3952 Ilulissat.

Opmærksomheden henledes på, at en studietur skal arrangeres, således at den står åben for interesserede deltagere fra alle personalegrupper og fra samtlige tjenestesteder i regionen, samt indtil 2 deltagere fra Grønland.

Evt. deltagere fra Grønland afholder selv alle rejseudgifter imellem Grønland og Danmark udover udgifterne til selve studieturen.

I samarbejde med direktoratets direktion anbefales det, at stille imod lande der for tiden ligesom vi selv gennemgår væsentlige omstruktureringer på det kriminalforsorgsmæssige område. Med fordel kan der planlægges studieture til Skotland, England, de nordiske og baltiske lande eller Polen.

Nærmere oplysninger kan indhentes ved Claus Tørnøe, direktoratet.

Nærmere oplysninger om regler og principper for bevilling m.m. kan indhentes hos **Fritidsudvalgets kasserer, hovedkasserer Christian Smedegård, Dansk Fængselsforbund, telefon 3325 9801 eller Fritidsudvalgets formand, forstander F. Kruse-Christiansen, Pensionen Lysholmgård, telefon 3634 0444.**

Ansøgning incl. budget fremsendes senest den 31. marts 2006 til Etatsudvalgets Fritidsudvalg, formand, forstander F. Kruse-Christiansen, Pensionen Lysholmgård, Stavnsbjergvej 11, 2650 Hvidovre.

Dansk Arrestforvarerforenings Seniorklub

Dansk Arrestforvarerforenings seniorklub er nu kommet godt i gang, og kan ved generalforsamlingen i år fejre 1 års jubilæum. Det er glædeligt, at der er opbakning til klubben og efterhånden som kendskabet til denne bliver udbredt er det forventningen, at endnu flere vil melde sig "under fanerne."

Formålet med klubben er jo, at vi mødes og udveksler minder og drøfter historiske og aktuelle emner både af fængselsmæssig og almen karakter.

Klubbens første arrangement blev afviklet den 22. november 2005, hvor vi aflagde besøg i Direktoratet for Kriminalforsorgen, i de nye lokaler i Strandgade 100, hvor de fleste af os ikke havde været før.

Det var en stor oplevelse, at høre og se hvad der foregår i vores "gamle etat," og det var især en stor oplevelse at vi alle

følte os rigtig meget velkommen hos alle vi mødte i direktoratet.

Dagens program var særdeles velrettelagt og vi kom rigtig godt rundt om mange forskellige emner. Desværre satte tiden jo nogle grænser for hvor langt vi kunne komme rundt og der er ingen tvivl om, at vi var flere der rejste hjem med ubesvarede spørgsmål, men vi regner med at råde bod på dette ved en senere lejlighed.

Det var glædeligt, at så mange af direktoratets medarbejdere ville "bruge tid" på os, og især at William Rentzmann ville afse tid til os, og fortælle om aktuelle glæder og sorger i etaten.

Klubbens bestyrelse arbejder på at arrangere nye "træf" i 2006, og på førstkommende bestyrelsesmøde vil der fremkomme forslag til arrangementer.

Jeg skal opfordre til, at både nuværende og kommende medlemmer fremkommer med forslag til arrangementer som bestyrelsen så vil tage med i planlægningen. Jeg skal i øvrigt opfordre alle til at melde sig ind i klubben, for på den måde at holde "forbindelsen" ved lige.

Jeg vil i øvrigt foreslå forbundsledelsen, at det overvejes om ikke der under Dansk Fængselsforbund burde dannes en fælles seniorafdeling for alle tidligere forbundsmedlemmer, og at en sådan afdeling blev tilsluttet Statspensionisternes Centralforening.

P. L. Jensen
Formand

Til pensionister

Vi skal hermed anmode pensionister, der ønsker "Fængselsfunktionæren" tilsendt fremover, om at udfylde og indsende nedenstående talon.

Bladet vil ikke blive tilsendt, såfremt talonen ikke indsendes til forbundskontoret senest den 25. februar 2006.

Indsendes til: Dansk Fængselsforbund, Vestre Kirkegårds Allé 3, 2450 København SV.

Bestilling af Fængselsfunktionæren:

Cpr. Nr.: _____

Pensionsdato: _____

Ansættelsesdato: _____

Seneste tjenestested: _____

Stilling: _____

Navn: _____

Adresse: _____

Postnummer: _____ By: _____

Bombe i Arresthuset i Viborg

Mandag aften den 2. januar 2006 klokken 23.20 kastede ukendte gerningsmænd en bombe ind i indergården i Arresthuset i Viborg.

Sprængningen var så voldsom, at flere vinduer blev smadret, dørkarme og vindueshasper flækkede, men ingen mennesker kom til skade.

Personalet oplevede først et lille brag og dernæst en stor eksplosion med et lysglimt, og det hele rystede på kontoret.

Håndværkere var allerede dagen efter i færd med at udbedre skaderne, men arresthusets drift blev ikke påvirket af hændelsen.

Dansk Fængselsforbund finder det dybt beklageligt og uansvarligt, at nogle kan finde den slags morsomt og finder det yderst heldigt, at ingen kom til skade.

